

Tevrat, İncil ve Kur'an'da İmanın Birliği ve Dinlerin Birlikteliği*

Yazar: Christofirs Cebbar ed-DİMEŞKİ
Çeviren Ve Yayına hazırlayan: M. Kemal ATİK

Allah Teâlâ'nın Birliği Hakkında,

“Rahman ve Rahim olan Allahın adı ile”

“Deki o Allah birdir. Hiç bir şeye muhtaç değildir. Doğurmamış ve doğurulmamıştır. Hiç bir şey onun dengi ve benzeri değildir” (İhlas /112: 1-4).

“İşte bu sonsuz hayattır. Bilsinler ki sen tek olan gerçek ilahsın. Mesih'te senin gönderdiğin bir elçidir” (Yuhanna/17:3).

“Kuşkusuz O bizim tek ilahımızdır, O her şeyin kendisinden, bizimde kendisinden olduğumuz babadır. Her şeyin ve bizimde kendisinden sadır olduğumuz tek efendi İsa Mesih'tir. (Korintoslulara Birinci/8:6)

“Ey ehli kitap! Siz Tevrat'ı İncil'i ve size Rabbinizden indirileni ayakta tutmadıkça sağlam bir temeliniz yoktur. (Maide/5:72).

“Her indirilmiş kitap Allah tarafından vahyedilmiştir. Öğretilmesinin ve açıklanmasının ıslah için faydası vardır. Allah adamının her Salih ameli yapabilmesi için doğruyu bulmada yol gösterir.(Timoteosa-2/.3:16)

“Ceset birdir. Ruh birdir. Efendi birdir. Dindarlık

---

* Bu çeviri: Christofirs Cebbare ed-Dimeşk'nin “ Vifaku'l-Edyan ve Vahdetu'l-İman fi't-Tevrati Ve'l-İncili ve'l-Kur'an” adlı eserinin 1-64. Sayfalarını içermektedir. Eser 1895 yılında neşredilmiştir. Eser üzerinde Neşir yeri zikredilmemiştir.

birdir. Her şeyin babası tek olan Allah'tır" (Efesliler/ .4:4)

"Ben rabbimiz İsa Mesih, hikmetin ve keşfin ruhu-
nu bilmek ve zihnin ışıklarını yakmak için şükretmeye ve
namaz kılmaya devam ediyorum" (Ru/3:12)

Önsöz

**"Bütün varlık alemini sevgi, şefkat ve merha-
metiyle kuşatan Allahın adıyla. Hamd/ bütün övgüler,
şükürler âlemlerin rabbi olan Allah'a mahsustur. O
Rahman'dır; bütün kullarını sevgisi ve merhametiyle
kuşatır, Rahim'dir; kullarına karşı daima şefkatli ve
merhametlidir. O, hesap gününün yegâne hâkimidir.
Ya rabbi! Biz seni lâıyk olduğun şekilde tanır, yalnız
Sana kulluk ederiz ve yalnız Senden yardım dileriz.
Sen bizi doğru yola ilet. Nimet verdiklerinin yoluna.
Gazaba uğrayanların ve sapıtanların yoluna değil."**
Amin (Fatiha/1:1-7).

Bu Fatiha duasından sonra sözlerimi şöyle devam
ettirmek istiyorum: Allah birdir. Hak din birdir. Ebediyet
birdir. Saadet birdir. Azap birdir. Işık birdir. Karanlık
birdir. Hidayet birdir. Dalalet birdir. Vahiy birdir. Kurtu-
luş birdir. Helak oluş birdir. Tevrat birdir. İncil birdir.
Kur'an birdir. Hepsinin amacı birdir. Yokluk âlemi birdir.
Sonsuzluk âlemi birdir. Her şeyde olan Allah birdir. Her
şey ondandır ve onunla vardır. Her şey ondadır ve her şey
topluya ona gidecektir. Her başlangıcın aslı ondadır ve
her şeyin, gücü olanın sonu ondadır.

İnsanların aslı tek âdem'dir. Anneleri bir Havva'dır.
İsa Mesih birdir. Kutsal ruh birdir. Allah baba birdir. O
her şeyin babasıdır. Her şeyin içinde olan sığınağıdır. Al-
lahtan başka ilah yoktur. Sadece Allah'ta hakikat vardır.
Hidayet sadece ortağı olmayan Allah'tandır. İsmi sonsuza
kadar mübarek ve yücedir.

Bununla beraber şöyle sorulabilir. Mademki Allah birdir. İbadet tek olan Allah'adır ve yakınlığı istenen o'dur, öyleyse bu dini ayrımlar, mezhebi bölünmeler, düşmanlıklar ve çekişmeler, dini fırkalaşmalardan ve mezhebi ayrılıklardan ortaya çıkan diğer birçok kötülükler neden vardır.

Benim görüşüm şudur: Farklı bir alan olan insani ilişkilerde ortaya çıkan şeylerin aynısı dini meselelerde de ortaya çıkmaktadır. Bunun izahı şudur. Bu dünyadaki her insanın amacı rahat, nimet içinde ve imkânları genişleyen birisi olarak yaşamaktır. Allah hayatın tüm detaylarını, nimetlerini, lezzetini, imkânlarını kendi nimetinden ve cömertliğinden yaratmıştır. Bu dünyadaki her şey, görünen âlemlerdeki tüm şeyler sadece insan hayatını kolaylaştırmak, lezzetini tattırmak, menfaatini temin etmek, imkânlar elde etmek veya bunların hepsini bir arada sağlamak için vardır. Bununla birlikte insanlar arasındaki bu eşyaların kullanımı, onlardan faydalanma farklılığın haddi hesabı yoktur. Madem insanlar hissedilebilen, geçici açık ve zaruri konularda sonsuz bir şekilde ayrılığa düşüyorlar; üstelik bu durumda zaruretler ve faydalar açık bir şekilde ortada iken sanat, maneviyat, akıl, bätünü ve ilhami konuların herkese aynı açıklıktadır diyebilir miyiz? Aksine ortaya farklı yollarla çeşitli, değişik şekillerde, çeşitli durumlarda sayısız insanların yaşamlarında kendilerine duyurulmasına, tebliğ edilmesine ve bildirilmesine rağmen tebliğ eden ve edilenlerin durumları, konuları, şartları ve yetenekleri farklılık gösterir. Hakikati araştırdığımız zaman, bu dinlerin hepsinin diğer dinlerden farklı olarak hakikat veya hakikatleri içerdiğini görürüz. Bu çerçevede şunları söyleyebiliriz:

Birincisi putlara kulluk yapan dinler. Gerçek şu ki

onun da doğal prensipleri olmak üzere pek çok kuralları vardı. Ancak süre giden nesiller boyunca bunlar kalmadı. Görüldüğü gibi imanı da en iyi şekilde koruyamadılar. Örnek olarak dünya milletlerinin en eskisi ve en büyüğü olarak Çinlileri verebiliriz. Çinliler çeşitli zamanlarda gelişimini devam ettirmiştir. Bazı dini gerçek, temel, doğal ve kendilerine uygun prensipler olmasaydı eğitimleri, ilerlemeleri, nesiller boyu korunmalarını sağlayacak bir yeterlilik olmasaydı, bir şekilde Allah onlardan razı olmasaydı şu ana kadar sayıları milyonları bulan, medeniyet seviyesi yüksek geniş zenginliklerini, kendi değerlerini, medeniyetlerini, refah seviyelerini ve muhteşem sanatlarını 400-500 yıl nasıl koruyabilirdi? Çinliler, sanatlarını, ibadetlerini, alışkanlıklarını, yaşam biçimlerini, devletlerini korumaya devam ettiler. Sıkıca sarıldıkları prensipleri olmasaydı şu anda buldukları duruma gelemezlerdi. Hint milletleri ve diğer komşu milletler de aynı şekildedir. Gerçek şu ki onların içselleştirdikleri tüm nesiller boyu korudukları gerçekleri vardır. Diğer milletlerden ve dinlerden daha üstün hale geldiler. Buna Hıristiyanlar ve Müslümanlarda dâhildir.

İkincisi: Yahudi dini vahye dayanan en eski dindir. Yaklaşık olarak 3500 senelik bir geçmişi vardır. İsa'dan önce de İsa'dan sonra da tüm yeryüzündeki milletlerle savaştılar. Bu halde 2000 yıl içinde devletleri, aynı ırka mensup kimselerin bir arada durduğu bir milletleri ve sabit bir vatanları olmadı, aksine her zaman ve her yerde kendilerine çoğunlukla düşmanlık gösteren ve onları hakir gören çeşitli milletler içinde dağınık bir konumdaydılar. Bütün bu uzun yıllar boyu süren düşmanlıklara, çatışmalara, dağınıklığa ve zayıflığa rağmen Allahın yardımı ile onlar değişmeyip kendilerini korudular ve kadim amaçlarının gerçekleşmesi için gelişmeye ve beklemeye

devam ettiler. Eğer inandıkları değişmez ilahi gerçekler olmasaydı yüzlerce sene tüm kıtalarda komşularının düşmanlıkları arasında yaşamaları nasıl mümkün olurdu? Bunun da ötesinde inandıkları değişmez ilahi hakikatlerin gücü olmasaydı diğer vahiy ehlinin sayısına, manevi gücüne, millet ve devletlerinin kuvvetine karşı nasıl devamlılığını sağlayabilirdi. Onların, Müslümanların ve Hıristiyanların sahip oldukları vahyin farklı gerçeklerine karşı varlıklarını devam ettirebilmeleri Allah'ın izni iledir.

Hıristiyanlarda aynı şekilde nesiller boyu kendi aralarındaki korkunç savaflara rağmen varlıklarını edebiyat, inanç, eğitim-öğretim, ibadet, devlet, millet vb. konularda nasıl devam ettirmişlerdir? Yine sayısız fırkaların birbirlerine karşı savaflarına ve hücumlarına rağmen varlıklarının devamı nasıl mümkün olurdu? Bunlardan birinin Allah'ın kudretinin koruyucu, gözetici ilahi yardımından, her gurubun hak ettikleri kadarı ile hayırdan, iyilikten sahip oldukları nispetçe yeterli kuvveti, nimeti yok muydu?

Ortaya hızlı çıkışından şu ana kadar dünyaya siyasi, dini, edebi ve maddi açıdan üstünlük sağlayan, halende ezici gücü, fetihleri, yayılması ve hayatı ile devam eden İslam kuvvetlerine karşı Hıristiyanların varlıklarını devam ettirmeleri nasıl mümkün oldu? Müslümanların kültürel ve dini fetihleri doğu kıtalarının çoğuna ulaşıyor. Asırlar boyu İslam dininin dini, edebi ve maddi tüm savaflarına karşı Hıristiyanlığın yeterli gücü, geniş imkânları, inandıkları prensipleri olmasaydı nasıl olurdu? Aksine Hıristiyanlık Allahın izni ile İslam merkezlerinin ortasında onlara karşı başı dik bir şekilde durmaya devam etti.

İslam dini de böyledir. İslam dini Hıristiyanlık di-

ninin etkilerine, gücüne, milyonları bulan sayılarına, devletlerine, güçlü ordularına karşı maddi, edebi, ilmi ve dini olarak zevklerinin, durumlarının, görüşlerinin ve anlayışlarının çeşitliliği kendisi ile yoğruldukları ve ortak geçmişleri olan hususlarda bu ihtilafı ve farklılığı ortaya çıkarmıştır. Açık olan bir gerçek şudur ki: Şu an dünyada temelleri, öğretileri ve kültürü ile tamamı bir nur, tamamı bir hidayet, tamamı gerçek, iyilik ve hayır olan din yoktur. Aksine vahye dayalı üç dinde veya onlara yakın olan dinlerde bulunan gerçekler, sağlam temellerin yanında fazlalıklar ve eksiklikler de içinde barındırır. Hakikat olan kısımları gücün, sebatın ve devamın kaynağıdır. Aksi tarafları ise zafiyetin ve çöküşün kaynağıdır. Şayet bu dinlerin her birinde aşırılık veya eksiklik olmasaydı bu aşırılık ve eksiklikler müntesiplerin fikirlerinde, sözlerinde ve amellerinde, işlerinde bulunmasaydı, mükemmel olan din kendisine komşu olan diğer dinlere kapsayıcı nuru ile temellerinin ve hakikatlerinin yüce doğruluğu ile üstün gelirdi. Şöyle ki; dünyada özü ve unsurları itibarı ile tamamen bir nur, tamamen bir hidayet, kurtuluş ve gerçekliğe sahip bir din olsaydı yani teorik olarak fikirlerde ve sözlerde, pratik olarak fiillerde olsaydı diğer tüm dinlere üstün gelirdi. Kendisinden başka bir din kalmazdı. Ortaya çıkışı ve etkinliği ne kadar az olursa olsun durum değişmezdi. Çünkü din insan için genel olarak bir nurdur. Göklerin nuruna benzer. Nitekim her nurun varlık alanına çıkışı gücüne ve nurun büyüklüğüne bağlıdır. Onun kapladığı alan çıkışında tuttuğu yer kadar olur- Ya da var olan bir nuru kendinden daha büyük bir nur kaplar. Dünyada dinlerin ortaya çıkışı ve evrendeki tesiri ve etkisi de böyledir. Yıldızlarda birer ışık olmalarına rağmen ayın ışığı onları geride bırakır. Güneşin nurunun ilk parıltılarının ortaya çıkışı ve ışığın yayılması özelliği ile

biriciktir. Kültürü ve kökleri ile gerçek, yetkin, doğru dinin ortaya çıkışı da buna benzer. Günün ilk saatlerine yayılan bir güneş gibi olur. Kendi dışındaki tüm dinlerin nurunu perdeler. En azından ayın diğer yıldızların tüm ışıklarını bastırması gibi kendi nuru ile diğer dinlerin nurunu kapatır. Burada şöyle bir soru akla gelebilir: Şimdiye kadar doğru bir vahiy varsa ve onun kitapları varsa ve gerçekleri yaşıyorsa niçin şimdiye kadar her yerde tamamıyla bir nur, hidayet, gerçekliği olan tek doğru bir din mevcut olmadı. Niçin diğer dinlere, güneşin ve ayın yıldızların ışıklarını örtmesi gibi üstün gelmedi.

Derim ki, gerçekte hak din kendi zatında mevcuttur. Eğer mevcut olmasaydı niçin her bir topluluk diğerlerini dışarıda bırakarak yanında bulunanın hak din olduğunu iddia etsin. Eğer tüm nazil olmuş kitapların gerçeklerini toplarsan, vahiy kitaplarının hepsinde var olduğunu görürsün. Onlar nurları açısından uyumlu, gayeleri ve çıkış kaynakları olarak birdir. Saf kalplere indiren Tek Allah'tır. Onların hepsi âlemler için doğrudur, nurdur ve hidayettir. Hepsi kabul edildi ve tamamına iman edildi. Bunların hepsinden tek din çıkar veya bunlar görünüş itibari ile farklı olan çeşitli mezheplerdir. Ancak özde ittifak halindedirler. Hepsi kendi içinde doğru ve Allahın razı olacağı biçimdedir. Çünkü onlar vahyin esasları hususunda mutabıktırlar ve naslar genel olarak insana faydalıdır. Çünkü o ilahi bir nur ve hidayettir. Onun en önemli amacı ve ruhu birdir. Gayesi bir Allah'tır. Hepsi inançta kardeş ve birbirine sevimlidir. Çünkü özü ve amacı birdir. O da Allahın rızası ve insanların mutluluğudur. Vahiy ürünü kitaplara Tevrat İncil ve Kur'an olmak üzere üç bölümde baktığımız zaman görürüz ki; şaşkınlık verecek kadar birbirine uyumlu, her biri diğerlerini destekleyen

birbirine bağlı bir silsile şeklindedir. Fiilen de böyle olması gerekir. Çünkü onlardan her birinin yeterli delilleri ve güçlü ilkeleri vardır. Tüm yüceliği ile açığa çıkar ki, o ilahi kaynaklıdır, gerçek semavi kaynaktır. İlahi ve semavi tek kaynak olduğu sürece beşerin ortaya koyacağı bir uyumun ve hikmetin bir sonucu olamaz. Bunun sonucunda tabii olarak ruhunun ve gayesinin de bir olması gerekir. Öyleyse ortaya çıkan ihtilaflara ne demeli?

Farklılıklar anlayış ve durumlardan çok görüntüdedir. Aksi halde Allahın zatı nasıl bölünebilir. Aynı gerçekler olmasına rağmen birbirine nasıl zıt olabilir. Bunun açıklaması üç vahyin bölümleri olan kitapların hepsi Allah'ın ruhu tarafından yazılmış ve indirilmiştir. Dahası sağlam ve doğrudur. Vahyin şahit olduğu gibi hepsi nurdur, hidayettir, âlemlere rahmettir. Daha önce bazı delilleri, Kuran da ve İncil de geçen ifadeleri açıkladık. Bu ifadeler anlam bakımından bir şekilde birbirine karıştırılmış, sonuçta şu ana kadar devam eden dinlerin, mezheplerin, inançların ihtilaf sebepleri ortaya çıkmıştır. Bunlar anlaşılabilir veya anlaşılması güç olan ayetlerde doğru anlamın yakalanmasına engel olmuşlardır. Manalarının açıklığına ve kaynaklarının birliğine rağmen böyle olmuştur. O gerçek bir nurdur. Âlemlere bir hidayettir. Böylelikle dini düşmanlıklar ve mezhebi bölünmeler ortadan kalkıyor veya en azından zayıflıyor. Her insan için önemli ve zaruri olan gerçekleri incelemek için fikirler harekete geçiyor. Sevgi doğuyor, aynı vatanın insanı birbirine yaklaşıyor. Dinlerin özü ve gerçekleri birbirine yaklaşıyor. Hayırlı işlerde ve genel faaliyetlerde, önem verilen hedeflerde, tam bir motivasyonda, tüm sanatsal, bilimsel, toplumsal ve dini erdemleri gerçekleştirmek için Allahın dilediği kadar birbirlerine sevgileri artıyor.

Din varoluş bakımından her insanın yanında milli

ve manevi boyutu olan güçlü bir kurumdur. İnsanın tüm kuvvetlerini ve gizli duygularını kapsar. Kendisine tabi olan en sığ olandan en seviyeli olana kadar tüm fikir, akıl ve kalpler için bir perspektiftir. Her insana inandığı şeyin en büyük sapıklık olduğunu söylemek, inancının hidayet, hakkın kendisi doğrunun bizzat kendisi olmadığını söylemek gerçekten ağır gelir. Beklemeyi, bazı mütalaalardan sonra hüküm vermeyi isterim. Tüm yönleri ve samimiyetle hak gibi görüneni değil gerçek hakkı isterim. Akla gelen bütün itirazları ortaya koymak isterim. Söze her insanın aklına gelen tenkitlerle ve takdirlerle başlamak isterim.

Gözden kaçmayan şey şudur ki; iman çoğunun yanında şahsi bir bilgi değil alıntı ve süregelen bir devridaim, nakledilen bir anlayıştır. Kim açık bir dini öğrenmek, sağlam bir görüşe ulaşmak için dini ilimleri öğrenirse onlar gerçekten bir kaledir. O kimseler genellikle ya bir takım vazifeler ile mükellef ya da kendilerini doğrularda engelleyen popüler şeylerden alıkoyan durumlar ile bağlıdırlar. Özellikle kendilerine dokunan şeylerin tahrip edici ve eksikliklere sebep olan türden olduklarını, ortaya çıkacak düşmanlıkların ve tehlikelerin şiddetini, mücadele ve çatışmaların yayıldığını düşündüklerinde, tüm bu sayılanların korkusundan ürküp kaçarlar. Kötü son onları korkutur. Bildiklerini gizlerler, ele geçirdikleri ile yetinmeye razı olurlar. Böylece insanlar ile birlikte yürürler. Sapıklığın devamına razı olurlar. Özlerinde hangi biçimde olursa olsun şayet ellerinde olanı korumaya devam etmeselerdi gerçeğin özlerinde bir olmasına, tüm zıtlık ve ihtilaflarının şiddetine rağmen tüm dinler nasıl devam etti?

Her insanın tam bir inanç ve güvenle kendi dininin mümini olduğunu ve inancının, inandığı şeylerin doğrunun ta kendisi olduğuna inandığı, dininin nur ve hidayet

olduğu, diğer dinlerin sapıklık ve hata olduğu inancı herkes tarafından bilinir. Yahudileri dinlerinin sağlam olduğuna dair çok sağlam inançta görürsün. Aynı şekilde Hıristiyan Yahudiliğin ve Müslümanlığın yanlış olduğuna inanır. Müslüman da aynı şekilde kendi dininin doğru olduğuna, İslam'ın dışındaki diğer dinlerin yanlış olduğuna inanır. Diğer dinler ve fırkalar da böyledir. Onlardan Her biri kendi dışındakilerden nefret duyar. Kendini tam bir doğru, gerçek bir iyilik, mutlu bir son olarak iddia eder. Doğal olarak bu dinlerin ve mezheplerin birbirini reddeden özelliklerine rağmen hepsinin hak ve doğru olması hayaldir. Hepsinin sapık ve hata olması da hayaldir. Aksi halde devamları mümkün değildir. Yine herhangi bir dinin özünde tamamen doğrulardan oluşmuş olması hayaldir. Şaibelerden arınmış ve yanlışlardan uzak değildir. Çünkü dini Allah vermiştir. Tamamıyla apaçık hakkı da o dinin içinde vermiştir. O yüce olan Allah nurdur. Her nurun kaynağıdır, hakkı sever, herkeste ve her durumda sapıklığı kötü görür. Başka bir mesele ise; Eğer Allah fasıkları saptırmayı istiyorsa hidayete ve doğruluğa teşvik eder miydi? Hatayı terk etmeyi emrettiği, takvayı istediği halde sapıklığa düşen kimseleri nasıl azapla tehdit ediyor? Kendisi onları saptırđıđı halde nasıl oluyor da onlara azap ediyor. Şayet fasıklar hak etmeselerdi Allah bunu yapar mıydı? O halde bize düşen, doğruyu bilmek ve güzel sonuca ulaşmak için çalışmaktır.

Şu halde bize öncelikle gerçeği aktarmak, görmek (art niyetsiz ve halktan korkmaksızın) Allah'ın adıyla ve samimiyetle hidayeti istemek düşer. Nerede olursa olsun doğruyu istemek, nasıl olursa olsun doğruluğu sevmek düşer. Ben bir kısmını bile olsa aktardığım hususlarda hidayet üzerindeysen ne mutlu bana. Fazilet hidayete götüren Allaha aittir. Eğer ben dalalette isem, yanlış yolu

izliyorsam âlimlerden beni doğruya yöneltmelerini isterim. Allah iyilerin karşılığını boşa çıkarmaz. Eğer isabet ettiysem bu bana aittir. Eğer hata ettiysem bunu bilerek yapmadım. Allah benim bu söylediklerime şahittir. O bizim dostumuz, hepimiz onun kullarıyız. Beni bu düşüncelere teşvik eden sadece azap korkusu, vebal ve ar duygusudur. Ve şöyle diyenin korkusudur: **“Allah tarafından kendisine bildirilen gerçeği gizleyenden daha zalim kim olabilir?”** (Bakara/2:140) Bununla ilgili Yakup (a.s.)’ın sözü şudur: **“kim bir hayrı bilip de yapmazsa bu onun için bir vebalir/günahtır.”** (Yakub’un mektupları/5:17). Diğer bir sözü ise şöyledir: **“Kim bir yanlıştan doğruya yönelmek isterse bilsin ki nefsinin ölüm korkusundan kurtarır, hatalarının çoğunu örter”** (Yakub’un Mektupları/5:19). Hidayeti yaymak fedakârlığı arttırmak için zayıflığı güçlendiriyor ve niyetleri sağlamlaştırıyor.

Son bölümde şunları söyleyeceğiz. Seyyid İsa Mesih in dinine tabi olanların sayısı 400 milyondur. İslam dinine mensup olanlar ise 200 milyonu bulmaktadır. Her ikisi de dünyanın en iyi bölgelerine dini, ticari ve siyasi merkezlerine sahiptir. Zengin ve bilgilidirler, kalabalık ve düzenli ordulara sahipler. Her çeşit medeniyet ve güç imkânlarına sahipler. Allah’ın dilemesi nispetinde kurtuluş-taki ilerlemeleri ve kuvvetlerinin gelişimi devam ediyor.

İslam dini ile Hıristiyanlık arasında özdeki farklılıkların gerçekte son derece az olduğunu fark ettim. Bu da genel olarak vehme dayalıdır, İnsani işlerle ilgilidir. Yanlış anlamalardır. Gerçekliği yoktur. Ya da naslara ve yazılı delillere dayalı değildir. Allahın izni ile (sadece hedefler yüceltilirse, hakikati öğrenmek amaç olursa, doğru arzulanırsa) bu iki büyük topluluk için çok kolay bir şe-

kilde başarmak mümkündür. Şiddetli ihtilafın olduğu en önemli hususlarda ve onların detaylarında bu mümkündür. Özellikle Allahın doğu ve Avrupa ülkelerinin çoğunda tüm kolaylaştırıcı nimetlerinin bulunması ile bu daha da kolaydır. Bunu şunlara bakarak söylüyoruz. Arap bilgisi, dini, İslam sanatının yayılması, milletlerin birbirine karışması, iletişim ve ulaşım imkânlarının çokluğu, ticaret ve haberleşme ilişkilerinin yayılması, gazete ve dergilerin, çeşitli telif ve makalelerin artması, taassup duygusunun azalması ve dini nefretin zayıflaması, her çeşidi ile bilginin hemen her mekânda yayılması.

Tüm bunlar nerede olursa olsun bütün bölgelerde hakikatin yayılmasını ve genişlemesini kolaylaştırmakta apaçık bir şekilde ortaya çıkarıp nurunu göstermektedir. Onun güçlü dini bir gerçek olarak bulunması gerekir.

Dahası ben inanıyorum ki; İncil tahrip edilmiş olamaz. Bu İncil Allahın kelamı ise sevgili oğlu onu bize getirmiş ise onun ruhu ile yayılmış ve büyük kerametler, güçlü deliller, açık ayet ve mucizeler ile desteklenmiş, elçileri olan havariler tarafından başka bölgelere ulaştırılmış ise nasıl bozulmuş olabilir. Dünyanın tüm bölgelerinde şimdiye kadar teyit edilmeye devam ediyor. Sebat ve etkinlikle yayılması sürüyor.

Aynı şekilde Kura'nın da tahrip edilmiş olması mümkün değildir. Mensubiyetinin sayısı 200 milyonu bulan ve insanların içinde dinine en çok bağlı olan en zor sorumlulukları üstlenen ve seven, malları, evlatları ve ruhları ile inandıklarını en yüce bir gurur ile ifade eden kimseler olduktan sonra nasıl böyle bir şey olabilir. Kuran kalplerinin en önemli yerinde durmakta, onun ruhu benliklerinde, beyinlerinde, fikirlerinde, akıllarında, nefislerinde, ruhlarında ve tüm kuvvetlerinde yürümektedir.

Dahası o şüphesiz Allah katından indirilmiş bir kitaptır. Allahın ruhu ile vahyedilmiştir. Allahın gücü ve nimeti sayesinde şu ana kadar korunmuş ve müntesipleri olmuştur. Allah varlıkta varken Allahın kitabı, Allahın sözü, Allahın vahyi nasıl ortadan kaybolabilir.

Özellikle İncillerde ki temel gerçekleri en doğru bir anlayış ve yorumla açıklayan şerefli Kur'an en üstün bir serh edicidir. Yüce hakikatleri en iyi inceleyen kilise ayrımcılığını ve Hıristiyan ihtilaflarını ortadan kaldırandır. Birisinin ortadan kalkması imkânsız olduğu sürece dini varlıklarının ikisinin birden ortadan kalması daha da imkânsızdır. O zaman ne yapmak gerekir? Gurupların barışması ve anlaşması nasıl mümkün olabilir? Bölünmeler canlı bir şekilde durduğu sürece hayatın tamamında ve unsurlarında eskiden olduğu gibi şiddetli ise, kalpler dini ayrımcılıklara gömülmüş ise akıllar düşmanca düşünmeye devam ediyorsa, duygular tepkiselliğe yönelmiş ise, kuvvetleri saldırmaya kilitlenmişse, propaganda devam ediyorsa barış nasıl tesis edilebilir gönüllere ve davranışlara nasıl ulaşabilir? Eğer amaçlanan bu ise ve dinin zafiyetine dayanıyorsa, gerçeğe önem verilmiyorsa orada sıkıntı ve büyük bir bela vardır.

Aynı şekilde akıl ve görüşler saptırıcı olduğu sürece Allahın fazlı da hayaldir. Ayrıca açık vahyin esasları, hak söz ve sağlam metnin üzerinde iki ümmetin anlaşmasından ne kalır? Bu bana fikir olarak ta uygulama olarak ta mümkün gözüküyor. Bütün açıklığı ile anladım ki iki vahiy kitabının kaynakları aynıdır. Farklılıklarının tamamı yüzeyseldir, özünde değildir. Her biri diğerini tamamen destekliyor. Nasıl olur da biri diğerini doğrulamasın ve şahitlik etmesin, tüm dünyada bütün ülkelerde onun sıhhatini şimdiye kadar yaymasın?

İki kitabın ortak noktaları ortaya çıkınca her ikisinin de Allah katından indiği bir gerçek olunca iki ümmet, iki topluluk dini, edebi alandaki güçlerini birleştirir. Allahın dilemesi ile bu imkân dâhilindedir. O zaman Yahudiler mevcut hakka tabi olmanın dışında ne yapacak? İbadet edilen, Yüce kudret sahibi dünyayı aydınlatan Allah'ın nurunu kabul dışında ne yapacak, o Allah ki: “ **Bir şeyin olmasını istediği zaman ona ol der o da oluverir**” (Meryem /19:35). Her iş ona dönüçüdür. Allaktan başka ilah yoktur Hz. İsa Mesih Allahın oğlu ve Hz. Muhammed onun elçisidir.

Haç ve İslam Kelimelerinin Manaları Arasındaki Bağlantı, Her İkisinin de Var Oluş Amacının Birliğine, Onun da Allah'a İtaat ve Kardeşlere Hizmet İçin Allah Yolunda Çalışma Olduğuna Dair Bölüm

Allah katında din İslam'dır. Salıb/Haç İslam'ın işaretidir. Salıb/Haç İslam dininin işaretidir. Peygamber Muhammed'in İsa Mesih in doğruluğuna inanmış olması ve fiilen öğretmesi gibi. Bunun açıklaması şudur: Salıb, Hıristiyan dininin bir sembolü ve şerefinin sancağıdır. Hangi kilise ve guruptan olursa olsun sancağının altında tüm Hıristiyanlar toplanır. Çünkü Salıb insanın kendisini Allaha itaat ve sevgisi yolunda kurban etmesidir. Ona her yakınlaşma hizmettir, sevgidir. Bu Mesihlik dininin özüdür. Tüm insanlık olarak Allahın sevgisi için nefisleri feda etmektedir. Dinin başına, imanının komutanına uymaktır. İsa Mesih Allah'ı sevmemizi ve ona yakınlaşmamızı emreder. O, hayatını, kendisini Allah'a kurban etmek adına haç uğrunda tüm insanlar için feda etti. Kur'an açık bir şekilde şöyle buyuruyor. “**Allah katında kabul edilen din İslam'dır**” (Al-i İmran/3:19). İbrahim Müslüman idi. Tüm nebiler ve evliyalar, elçiler Müslüman'dı. Güvenilir vahyi tebliğ eden elçi Muhammed gibi Musa,

Davut ve İsa Müslüman'dı. Bu gerçektir, doğrudur. Çünkü İslam hakikattir. İslam İsa Mesih'in kendisine uyan herkes için söylediği şu sözünde de olduğu gibi istediği şeydir. “ **Kim bana uymak isterse arzularına engel olsun, Salîb'i taşıyın ve bana tabi olsun**” (Markos/8:34) Bu şu anlama gelmektedir: Kötülüğü yapmayı isteyen nefse engel olmak, vesveselerini ve şehvetlerini reddetmek ve bu insanlardan uzak durmak İslam'ın kendisidir. İslam, insanın kendisini ilahi yardımın hükümlerine tam bir yönelişle, gönül huzuru için de teslim olmaktır. İslam, insanın kendisini Allah'a teslim etmesinden, Allah sevgisinden, insanlara hizmet etmesinden, akrabalara ve tüm insanlara sevgi beslemesinden başka bir şey değildir.

Yüce Kur'an da geçen İslam, İsa Mesih'in istediği gibi nefse hâkim olmaktır. Açıkça görünüyor ki feda etme kelimesi aynı şekilde İncil'de de geçiyor (yunanca aslı ile). Anlamı harfîyen fasih Arapçada ki kelime karşılığı “İslam”dır. Şartsız, tereddütsüz, uygulamada beklemeksizin, insanın kendisini Allahın hükümlerine itiraz etmeksizin tam bir güvenle O'nun iradesine teslim olmaktır.

Kısaca İslam Allah yolunda cihat etmektir. Allah'ın sevgisi ve tamamen yakınlığı için kendini feda etmektir. İsa Mesih'in istediği ve onu eylem ile göstermenin özü; Allah yolunda cihattır; kendini hak dininin yayılması ve yakınlaşmadaki faydayı arzulamada kurban etmedir. Yüce Kuranda anlatılan İslam dini, şerefli İncil de İsa'nın açıklamış olduğu dinin aynısıdır. Kur'an'da İsa'ya inanmak şart koşulmuştur. İsa'nın dininin özü de nefse engel olma ve Allah yolunda kurban olmadır. Nefse engel olma dini yüce Kuran'ın şahadeti ile Allah katında kabul edilen tek İslam dininin kendisidir.

Yüce Kuran'ın dini şerefli İncil'in dininin aynısıdır.

112 ▪ Tevrat, İncil ve Kur'an'da İmanın Birliği

O Allah katında makbul olan dindir. Âdem'in, Nuh'un, Şit'in, İbrahim'in, Musa'nın, Davud'un, İsa'nın, diğer evliya ve enbiyaların, temiz resullerin, öncekilerin ve sonrakilerin hepsi Allaha yakinen iman etmişlerdi. Allahın hükümlerine razı olarak teslim olmuşlardı. Bunların hepsi Tevrat'ın, İncil'in ve Kuran'ın dava, takva ve iman adamlarının yönlendirmesi ile olmuştur. Kuranın dini İslam dinidir. İslam dini İncil dinidir. Kur'an dini İncil dinidir. İncil dini Kur'an dinidir. Her insanın aklının, kalbinin, nefsinin, kuvvelerinin her şeyin üzerinde fiili olarak Allah'ı sevmektir. Allahtan başka Allah yoktur. İsa Mesih Allahın oğludur. Muhammed Allah'ın elçisidir. Sonunda hepimiz ona döneceğiz ve hepimiz gerçekten ona inanıyoruz.

Şayet biz zahirde Müslüman değilsek, haktan ve hidayetden uzak isek, Allah'ım hepimizi hakka zahiri, bätini, akli, hissi olarak iman edenler kıl. Yaşayış ve mevki olarak fiilen Müslüman yap. Herkes elindekine iman ettiği gibi İncil, Tevrat ve açık Kuran'a uyarak Müslüman yap. Sen Hepimizin dostusun ey âlemlerin rabbi Allah'ım. Âmin.

Üç Din ve İndirilen Kitaplar Hakkında

İnsan için Allah'a itaat edeceği bir din gereklidir. Dünyada bilinen indirilmiş dinler üçtür: Yahudi dini, Hıristiyan dini ve Ehli-i İslam'ın dini. Bir başka deyişle Musa Nebi'nin dini, İsa Mesih'in dini ve Resul Muhammed'in dini, Bu üç dinden her birinin kendine özel kitabı vardır.

Nebi Musa'nın dininin kitabı Tevrat'tır ve buna paralel olarak Ahdi Kadimdir. Mesih İsa'nın dininin kitabı İncil'dir ve bu paralel de Havarilerin mektuplarıdır. Resul Muhammed dininin kitabı da Aziz Kuran'dır. Bu kitapların tamamı veya bu üç din bir ve tek olan, mevcudiyeti

daim olan, kimseye muhtaç olmayan, doğurmamış ve doğrulmamış olan, kendisine denk olan hiçbir şey bulunmayan Allah'tan gelmiştir. O'nun ruhuyla desteklenen seçilmiş kulların kalplerine indirilmiştir. Öyleyse bu kitapların kaynağı, tek olan Allah'tır. Bu kitapların mevzuları birdir, gayeleri birdir. O gaye de Allah'ın yüceliklerini ve nimetlerini göstermektir. O'nun şanı yücedir. İzzet ve ikramı bütün yaratıklarda bilhassa insanda görülür. Şimdi, şu dünyada ve ahrette bu insanı, yol gösterme ve Allah'a ulaştırma vesilesiyle sevgide, mutluluk ve ilimde Aziz ve Rahman olan Allah'ın dilediği yere yükseltilmesi, mevcudat içinde bütün hayırların kaynağıdır ve bütün varlıklar için mutluluk vesilesidir. Fakat dinlerin bölünmüş, parçalanmış, dağılmış ve birbirlerinden nefret eder halde olduklarını görüyoruz. İndirilen kitaplar birlik beraberlik vesilesi, bir araya toplanma sebebi, sevginin kaynağı, anlaşma ve uyumun vesilesi olmalarına rağmen görünüşte kardeşler arasında savaşların, ayrılığın, kin, nefret ve düşmanlığın kaynağı olmuşlardır. Bu durum dinler ortaya çıktığında da böyleydi, şu ana kadar da böyle devam etti ve belki de Allah dileyene kadar uzun yıllar böyle devam edecektir.

Gerçek maksadı tamamıyla insanın hayrı, dünya ve ahretteki rahatı, mutluluk ve ilminin yükseltilmesi olmasına rağmen iyilik ve hidayet sebebi olan bir şey nasıl olur da şerlerin ve ayrılıkların sebebi, belanın kaynağı olur?

Buna cevap olarak denilir ki; Allah tamamıyla cömerttir. Ondan gelen her şey nimettir ve kötülük için bir engellemedir. Özellikle indirilen kitaplar da onun geniş cömertliğinden gelen büyük bir ihsandır. Fakat insanın bu nimete yani indirilen kitaplara karşı tavrı da diğer ni-

metlere karşı olan tavrı gibidir. İnsan; nur, hidayet ve irşat için gönderilmiş olan bu kitapları kabul edip manalarını düşünüp ihlâsla incelemek ve mevzularını öğrenmek yerine kendi düşüncelerini yüceltiyor, gerçekleri kabul etmeye yanaşmıyor ve bu kitaplara karşı düşmanca mücadele ediyor. O kapkaranlık aklına nur ve hidayetin girmesini engelleyerek eski sapkınlığında devam ediyor. Kendi hayrı için sunulmuş olan şeylerden yüz çeviriyor. Her bir kitapla daha sonrakine yükselmek yerine önceden beri kendi yanında bulunanla yetiniyor, zamanı geçse lüzum ve itibarı kalması bile. Niyetindeki ve kalbindeki bilgisizlikle ve mevlasının kendisine olan cömertliğini dikkate almadan yanındaki kitaptan başkasından sırt çeviriyor.

“Rabbin dileyseydi sizi bir ümmet yapardı” (Hud/12:118). **“Fakat dilediğini dalalete düşürür, dilediğine de hidayet verir”** (Yunus/10:25). **“Bütün her şeyde en yüce emir ve mülk onundur”** (Nisa/5:54, Yusuf/11:123).

Hikmetini Allah'ın bildiği yüce sebeplerden dolayı birlik bozuldu ve ayrılık arttı. Artık kul için Mevlasına itiraz yoktur. Bütün bunlar daha yüce bir hikmet, daha bol bir saadet ve daha geniş bir mutluluk için olmalıdır. Onun bütün işleri devam edip giden bir hikmet, uygunluk ve menfaat iledir.

Vahyin kaynağı tek olduğuna, o da bir olan Allah olduğuna göre vahyin kitapları da özünde birdir. O Kitaplar gerçekte birbiriyle ihtilaf etmiş olsalardı onları dikkatle inceleyen, samimiyetle Allah bilgisini, onun emir ve yasaklarına tabi olmayı, doğru yoluna girip rızasını kazanmayı isteyen kişiye (ki zaten bütün bunlar kişiyi Allah'a doğru yola ve bütün hayırlara ulaştırır, onu kötü-

lüklerden men eder ve dünya ve ahrette mutluluğa giden yola götürür) bu durumda yani ilahi kitaplar arasındaki ihtilaf aşikâr olurdu. İndirilen bütün kitapları dikkatle incelersek ve ince anlayış, saygı, hürmet ve Allahtan bir hidayetle aralarında bir karşılaştırma yaparsak kaynaklarının ve amaçlarının bir olduğunu görürüz. Onlar da ancak görünüşte, kapaklarında ve bizim onları anlayışımızda farklılık vardır. İndirilen kitapların hepsini eğer bunlardan kurtarırsak ve beşeri yorumları, ilahi olmayan görüşleri terk edersek ve birbirleriyle açık telaffuz yönüyle ve sahih anlam yönüyle karşılaştırırsak aralarında çok küçük istisnalar haricinde zıtlık, farklılık, dengesizlik ve yanlışlık olmadığını görürüz ki, o istisnalar da zaten asli olmayan tali konulardadır. Musa Nebi'nin dini İsa Mesih'in ve Muhammed Resul'ün dini için hazırlıktır. İsa Mesih'in dini Ahdi-i Kadim peygamberliği için bir tamamlamadır, Muhammed dininin gelişine ve Mesih'in ikinci defa gelişine bir işarettir.

Muhammed Resul'ün dinine gelince o Mesih'in dinine insanlar tarafından sokulmuş olan aşırılığın ve dengesizliğin ortadan kaldırılması içindir. Havari elçilerin risalelerinin ve İncilin hakikatlerinin anlaşılmasına insanları yönlendirmek içindir. Aynı zamanda İslam; bütün ümmetleri Allah'ın sevgili oğlu olan ve tüm insanlar için feda olan İsa Mesih'in şahsında hep beraber Allah'a davet etmek içindir. İsa Mesih'in yeryüzüne ikinci defa gelmesine, kuvvet ve yardımın, mülk ve çoğalmanın gelişine bir işaret ve ön hazırlıktır.

Bütün bu dinler varlıkları itibariyle kendi zamanlarında gerçekten muteberdirler ve birbirleri için lazımdırlar. Yahudi dini temeldir ve diğer ilahi dinler için de bir rükündür. Yahudi dininin kitapları eğer kaybolsa diğer

dinler temelsiz kalırdı. Bu geçmiş kitapları eski zamandan beri Şu günümüze kadar diğer dinlerden ayrı kalıp aslına ve kaynağına bağlı olan ümmetten baŐkası koruyamaz. Fakat bu koruma onu destekleyerek, ona sahip çıkararak, onu sađlamlaŐtırıp kuvvetlendirerek olur. Uzun zamandan beri hakikatten uzaklaŐmıŐ olsalar bile hidayete dönmeleri lazımken sıcak ve yalnızlık içinde zorluk çölünde yolunu ŐaŐırmıŐ olanların da o kitapların hakikatlerini tasdik etmeleri ile olur. Ta ki tüm insanlar hakikat için kendini feda etmeyi yeğlesin ve İblis'in egemenliği ve düşmanlığı ortadan kalsın. Allah'ın nimetlerinden dönüŐ olmaz ve o nimetlerden dolayı piŐmanlık da duyulmaz. Evren ve gök fanidir, Allah'ın vaatleri zail olmamıŐtır ve zail olmayacaktır, bakidir, zamanı geldiğinde yerine gelecektir.

Seyyid Mesih'in dini ise Musa Nebi'nin kitaplarının doğruluğunun ispatıdır. O kitapların ve diğer peygamberlerin nübüvvetinin tamamlayıcısıdır. Sonra o Resul Muhammed'in dini için hazırlıktır. Ve O, insanları dini ve ilmi konularda uyardı. Dalalet ve sapkınlığı terk etti, hidayete tabi oldu. İsa Allah'ın indirdiği Şeriatların delillerini destekleyerek ve geçmiş vahiylerdeki nasları açıklayarak tam bir doğruluk ve samimiyetle insanları Allah'ın Kelamı, Nuru ve Hakkı Mübin ile uyardı.

Rasul Muhammed'in dinine gelince; bunun amaçlarından birisi de ister iman esaslarında olsun ister Őeriat ve sünnetlerde olsun, isterse adap ve farzlarda ve benzeri Őeylerde olsun İsa Mesih'in dininden olup fesada düşen insanları ıslah etmek için gelmiştir. O İncil, Tevrat ve Eklerini tasdik eder. Mesih'in ilk gelişine Şahitlik ettiği gibi ikinci geliŐini de hazırlayıcıdır. İslam dini Tevrat ve İncil dinini birleŐtiren ve her ikisini de ayakta tutmaya çalışan kâmil bir dindir. Bu din Melek Cebrail'in Resul

Muhammed'e İslam Dinini, İmam İsa Mesih'in Dinini öğretmek için okuduğu Kur'an Dinidir.

İslam dini İbrahim ve Musa'nın, Muhammed ve İsa'nın, bütün peygamberler ve evliyanın dinidir. Bana göre Kur'an kelimesi aslı Yunanca olan batı dilinde şu manaya gelir: Melek Cebrail vasıtasıyla Allah'ın kelimasını Rasul Muhammed'e indirdiği, ona okuduğu, ona tebliğ ettiği, dini öğrenenler için önder bir kitaptır. En doğru iman Tevrat, İncil ve Kur'an üzerine bina edilen imandır. En mükemmel din de Aziz ve Rahman olan Allah'ın kitaplarına uygun olan dindir. O Allah birdir, tektir. Daimdir, ezeli olan ve her şeyin nedeni olduğu halde kendinsin var oluş nedeni bulunmayandır. **“O ne doğurmuş ne de doğurtulmuştur. Hiçbir şey ona denk değildir”** (İhlâs/112:1-4).

“O canlıdır. Kendinde var olan ve dolayısıyla bütün varlığa kaynaklık edendir. O'nu ne bir uyuklama ne de bir uyku tutar. Göklerde ve yerde olanlar o'nundur” (Bakara/2:256) **“Ne Mesih ve ne de gözde/Allah'a yakın melekler Allah'a kullukta isteksiz davranmazlar”** (Nisa/4:172).

Semavi kitapların hiçbirinde zahiri anlamının dışında ihtilaf yoktur. İhtilaf anlayışlarda, zahiri manalardadır. Asılda, özde, cevherde ayrılık yoktur. Aksine hepsinin ruhu, özü birdir, Allah'ın Kutsal Ruhunu ile vahyedilmişlerdir. Amaç birdir. O da: Allah'ın mükemmelliğini, yaratıcı kudretini, varlık âleminde **“Esma-i Hüsnâ”**sını yücelterek, varlığını, birliğini, cemalini ve en mükemmel yaratıcılık sanatını takdis etmektir. Bunun sonucu olarak da insanın Allah'ın bu sıfatlarından ve yaratıcı vasıflarından kendinde taşıyarak evreni mamur etmesi böylece Yüce Allah'a vasıl olmasıdır.

Günümüzde Her İki de Doğru Olan Tevrat ve İncil'e İtibarın Gerekliği

Hıristiyanlarla Müslümanlar arasındaki ihtilaflar ve en önemli ayrılıklar şunlardır: Müslümanlar bugün Yahudi ve Hıristiyanların ellerinde bulunan Tevrat ve İncilin Kur'an'ın verdiği haberlerle ve naslarla uyum içinde olmasına rağmen Kur'an'daki bazı ayetlerin zahiri anlamlarına bakarak Tevrat ve İncilin sıhhatini inkâr ediyorlar. Bu nedenlerle de Tevrat ve İncilin tahrif edildiğini ve her ikisine de itimat edilemeyeceğini söylüyorlar.

Hıristiyanlara gelince onlar Muahammed Rasulün Risaletini kesinlikle inkar ediyorlar. Dolayısıyla da Kur'an'ın nüzülünü kabul etmiyorlar. İncilin zahiri nassına bir derece uyanlar müstesna Kur'an'dan hiçbir şeyi kabul etmiyorlar. Böylece her iki toplumda giderilmesi mümkün olmayan bir set çekilmiş durumdadır. Bu inanış böyle sürdüğü müddetçe her fırka diğerini yanlış yolda olmakla suçlayacaktır.

Yahudilik ise kendinden sonraki iki dinin temelidir. Onlar Seyyidimiz İsa Mesih'in gelmesini ve İncil'i inkâr ederler. Aynı şekilde Muhammed'in peygamberliğini ve Kur'an'ı da inkâr ederler. Böylece bu üç dine inananlar arasında giderilemeyen sorunlar sürüp gider.

Peki, bu inanışlar doğrumudur ve her birini mevcut haliyle bırakmak doğru olur mu? Asla! Çünkü hakikat tektir. Gerçek din tektir. Allah tektir. Gerçek vahyin kaynağı tektir. Nasıl olurda hak din kendi içinde parçalanır. Allah kendisiyle nasıl tezada düşerAllah'ın sözleri birbirine nasıl zıt olur. Bu bir hayaldir ve kimse bunu kabul etmez. Sonuç olarak da her bir dinin diğerı hakkında yanlış düşünmesi kaçınılmaz olur. Geçekler insanların evhamından arındırıldığı zaman vahyin özü ve mak-

sadın birliği bu üç dinin de çıkış noktasının aynı olduğu ortaya çıkar. Şeytan şüanda dahi insanları yoldan çıkartmakta ve birlikten uzaklaştırmaktadır. Doğrusu şudur ki Rabbin dileseydi insanlar tek bir ümmet ve tek bir mezhep üzerinde sabit kılarıdı. Fakat Allah dinleri ayırdı, insanlar arasında ayrılık ortaya çıktı. Allah fasıklardan başkasını saptırmaz.

Günümüze gelince dünyada mesafeler yakınlaştı, bağlar güçlendi. Bütün bunların sonucu da birleşmeye, barış ve sevginin oluşmasına şiddetle gereksinim vardır. Allah birleşme yolunu kolaylaştırmıştır. İman ve itikadın temelinde bilginin, irfanın ve hürriyetin sebepleri çoğalmış, gerçekte gerçek olmayanın bilinmesini ve yayılmasını tenkit eteme vasıtaları kolaylaşmıştır. Birliğe götüren hususların belirlenmesi ve ayrılıkların azaltılması konusunda kudret sahibi Rahman ve cömert olan Allah'tan yardım dileriz ve hidayet nuru ile bizler aydınlatmasını diliyoruz. Dalaleti ve kötü düşünceleri bizlerden gidermesini niyaz ediyoruz. Eğer hakikatlerin nuru açığa çıkar, anlaşılmayan konular anlaşılırsa özünde amaç ve gayeler bir bütün halinde açıklığa kavuşurlar. İnsanoğlu Allah'a kullukta birleşir ve Allah'ın dostluk ve kardeşlik nimetinden yararlanırlar.

Bütün bunlardan sonra sözün doğrusu bilindiği gibi dünyada vahi ile muhatap olan Yahudilerdir. Kendilerine göre itibar ve ima bakımından en güçlü olan kitapları da 3500 yıldır mevcuttur. Yahudiler özellikle efendimiz İsa'nın gelişinden günümüze kadar ilahi emanetin ve vahyin korunması hususunda sayılmayacak kadar felaket ve zorluklarla karşılaştılar. Binlerce senedir gecikmesi sebebiyle sabrettikleri sözlerinin gerçekleşmesinin yaklaştığını düşünüyorlar. İncil yaklaşık 2000 senedir onların

kitabını sıhhatini ve Allah tarafından gönderildiğini tasdik eder. Bu hala Hıristiyanların nazarında muteberdir.

Kuranı kerim Tevrat'ın Allah tarafından indirilmiş ve alemler için nur ve hidayet kaynağı olduğuna şahadet eder ve kendisinin de Yahudilerin ellerindeki Tevrat'ı tasdik edici olarak geldiğini de aleni olarak ilan eder.

İncil ve kuranın Tevrat'ın Allah tarafından indirilmiş ilahi bir kitap olduğuna şahitliği devam ettikçe nasıl olurda onun terki ve kaldırılması m¼mk¼n olur. Hıristiyanlar ve akıl sahibi M¼sl¼manlar Allah'ın indirdiği Tevrat şeriatının kaldırılmasına m¼samaha g¼stermeliler mi? Kesinlikle hayır, bilakis Yahudilerin geçmişte olduğu gibi kitaplarına kuvvetle sarıldıklarını g¼r¼r¼z. Tevrat'ı Allah'ın izni ile dilediği vakte kadar muhafaza edeceklerdir. Allah'ım bizi doğruya ulaştır.

Hıristiyanlar Hz. Muhammed'in Risalelerinden 622 sene öncedirler. Dinlerin esası İncil ve ekleridir. Dinin ortaya çıktığı ilk yıllarda çok b¼y¼k sorunlarla karşılaştılar. Kitaplar d¼nyanın birçok yerine yayıldı. Onu yazan alimler çoğalmaya başladı. Özellikle 2.3. ve 4. asırda bu m¼elliflerin hepside İncil yazmalarına ve peygamberin m¼jdelerine itibar ettiler, incili İslam'ın zuhurundan önce tefsir ve şerh ettiler. İncilin varlığı sabittir ve Hz. Peygambere isnadı da ř¼phesiz sahiptir. Daha sonra Hıristiyan şeriatı bu kitap ve Mesih'in s¼nneti üzerine bina edildi. İncilin ve havarilerin kayda alınması İslam'ın zuhurundan y¼z yıllar önce olmuştur. Daha sonra İncil d¼nyanın birçok yerine yayıldı ve bu yazmalardaki bazı nasların tefsiri hususunda Hıristiyan firkaları arasında kuvvetli m¼cadeleler yaşandı. Ama bu firkaların hemen hemen hepsi İncilin sıhhatini ve Allah tarafından indirilmesi konusunda aynı fikirdedirler.(Nadirattan olanlar bunun

aksini söyleseler de pek ciddiye alınmazlar) Hz. İsa'dan sonra 3. Yüzyılın sonlarında kilise ikiye ayrıldı ve onlarca sene aralarında vahyi yazılması ve İncil naslarının bozukluğu iddiasıyla anlaşmazlıklar ortaya çıktı. Bu ihtilafların tamamı tefsir ve te'vil yönüyledir. Daha sonra Hıristiyanlar dünyanın birçok yerine yayıldılar ve hepsi de dinleri koruma hususunda azap görme pahasına ölümüne dinlerine sarıldılar. Hıristiyanlar İncil hakkında en ufak bir hatayı, yanlışlığı bile kabul etmediler. Akıselim bir kişinin bu kitapların, bu kitapların içerdiği hususların tamamının ya da bir kısmının tağyiri ve fesadını düşünmesi nasıl mümkün olabilir? İncilin değiştiğini ya da bozulduğunu farz etsek bile akıselim bunu dünyadaki bütün Hıristiyanlardan gizlenebileceğini nasıl düşünebilir? İncilin değiştiğini ya da bozulduğunu herhangi bir emare olmaksızın gizlenebileceğini düşünmek doğrusu müsamaha edilmeyecek hayal ürünü garip bir söz ve cahilce bir iddiadır.

Ahdi atik ve Ahdi Cedit dünyanın her bir köşesindeki Yahudi ve Hıristiyan milletler nazarında şeriatların, sünnetlerin, ibadetlerin, ritüellerin, dini ve ebedi ilişkilerin esasıdır. Dünyada akıllı biri ya da beşer akı, bu inmiş ilahi kitapların ihmali ve göz ardı edilmesini, güvenmemeyi, inkârcıların sırf karalamalarını ve İslam âlimlerinin bazısının eleştirilerine ruhsat verir mi? Avrupa da Asya ve Afrika'nın birçok köşesinde hatta Amerika ve Avustralya'nın hepsinde dahi doğru olan ilahi bir din, ya da itaat edilen, sabit, saygın bir dinin varlığı için sağlam, güvenilir bir dayanak kalıyor mu?

Kur'an-ı Kerim, İncilin Allah tarafından indirilmiş ve sahih bir kitap olduğuna, âlemler için hidayet rehberi ve nur olduğunu tasdik eder. Müslümanlar İncil ve Tev-

rat'ın varlığını kabul etmeselerdi kendileri de sahih ve güvenilir bir temel üzerine olmazlardı. Müslümanlar, Hıristiyanlığı imanlarının rüknü olan İncili, şeriatlarını, edeplerini ve ibadetlerinin her birini terk ederlerse, Hıristiyanları sapkınlıkla suçlarsa, İncili alemlere nur ve hidayet kaynağı olarak sunan Kur'an metinlerine muhalefet etmezler mi? Eğer bu durum böyle devam ederse kesinlikle doğru olmaz ve aynı zamanda bir iletişim kurma imkanını da bize vermez. Bu gün şunu özellikle ifade etmek isterim ki biz Hıristiyanlığın güçlendiğini, yayıldığını ve dünyanın her yerine ulaştığını görmekteyiz. Şu anki dünyada bir vasıta ile dahi olsa Hıristiyanlığın nüfuzu altına girmeyen pek az yer kalmıştır. Şu anda ilimler ve her çeşit bilgiler ve dünya meslekleri, sanatlar, buluşlar, keşifler, zenginlik, özgürlük, dini, edebi ve maddi kuvvetler, refah, her çeşit ilerleme ve dünyanın köşe taşlarının anahtarları Hıristiyanların elindedir. Yine dünya politikası, denizler ve karalar onların elindedir.

Beşer akli ve sağlıklı bir fikir Kur'an 'ın İncile nüfuzu ile İncil'in yok olacağı ve Müslümanların Hıristiyanlara galebe çalacağını kabul edebilir mi? Şimdiye kadar Hıristiyanların kendilerini sürekli yenilemeleri, kuvvetlerini artırmaları, dünyaya yayılmaları, İncili anlamadaki gelişmeleri, iletişim, usul ve kurallarını geliştirmelerinden sonra Müslümanların Hıristiyanlara galebe çalacağı kabul edilebilir mi? Bu düşünölebilecek şeylerin en bulanığıdır. Kur'an'ın İncili kabul etme yönüne ve onu doğrulamamasına, desteklemesine uygunluğunu yüceltmesine hoş baktığımız zaman bu böyledir.

Sonra diğer bir açıdan şu anki Müslümanların sayısı 200 milyona ulaşıyor. Sayıları da azar azar artmaktadır. Büyük çoğunluğu taassupta çok aşırıdırlar ve dinlerini sahiplenirler. Dinlerini son derece severler ve onun

uğrunda mallarını, çocuklarını ve ellerindeki kıymetli her şeylerini hatta canlarını feda ederler. Ona yakinen inanırlar. Kur'an'ın Allahtan inmiş olduğuna inanmaları sebebiyle Allahın Elçisi tarafından indirildiğine ve korunmuş olduğuna inanırlar. İslam dinini ve Kur'anı yüceltmek ve onu sevmek onların akıllarında, kalplerinde, düşüncelerinde, duygularında, ilişkilerinde ve dine ait her şeyde mutluluk kaynağıdır. Gerçekte Kur'andan ve dinden hoşnutturlar ve bunu varlıklar içinde Allahın kendilerine verdiği nimetlerin en büyüğü olduğuna inanırlar. Müslümanlar istekle ve güzel anılarla dinin farzlarını ayakta tutarlar. O dinin kurallarına uyarlar, emirlerine boyun eğer, nehiyelerinden sakınır, yasaklarından uzak dururlar. Müslümanlar dinlerini savunmada, inançlarının kuvvetliğinde ve dini kabullenmede çoğunlukla Hıristiyanlardan daha ileridirler. Müslümanların sayısının artması devam etse de içlerinden hüsrana uğrayanlar da olmuştur.

Müslümanların özellikle vahiy kaynaklı olmayan Hıristiyan inancının bir kısmını kabul ve reddetmeleri, Kur'an naslarının açıklamalarından dolayıdır. Hıristiyanların dünyevilikten dönmeleri ve vahyin metinlerini terk etmeleri, şüphe vericilerin fikirlerine uymaları çok zordur. Az da olsa görüyoruz ki misyonerler, bir kısım müslümanları mezheplerinden caydırmada başarılı olmuşlardır.

Müslümanların dinlerinde sebat etmeleri din hürriyeti verilmesinden veya Hıristiyanlık hükümlerinin adil olmasından değildir. Bilakis bütün Müslüman fertlerin dinlerini sevmeleri, âlimlerin ehliyet sahibi olmaları ve inançlarının kuvvetli olmasından dolayıdır.

Durum bu iken gerçekleri gören akıllı bir Hıristiyan; Müslümanların diniyle mücadele etmenin ve Kuran'ı

yok etmenin mümkün olduğunu düşünebilir mi? Kur'an hükümleri, hikmetle, tabiat kanunlarıyla ve ahlakla tam anlamıyla mutabık iken hangi amaçla böyle bir şey düşünülebilir?

Eğer İslam'ın sosyal, bireysel ve ailevi hükümlerine bakarsak bu hükümlerin birçok Avrupa yasalarından daha iyi ve üstün olduğunu görürüz. Buna örnek olarak Avrupalıların çirkin işleri mubah saymalarına karşılık Müslümanlıktaki avret yerlerini örtmek, içki içmemek ve kazancını helal yoldan kazanmak gibi hükümleri göstermek yeterlidir.

Bir müddet aradan sonra ehli-i İslam şu anda ilimde ilerlemektedir. Bu manada Müslümanlar modernleşme yolunda ilerliyor ve her açıdan güç kazanıyorlar. Şüphesiz Müslümanlar dinlerini yaşayarak dini tutarlar ve din hükümlerini icra ederlerse bu yolda ilerlemeye devam edeceklerdir. Ümit edilir ki Allah'ın dilediği kadar bu durum böyle devam eder.

Dünya üzerinde ilahi kaynaklı dinler parçalanmışlık açısından diğerlerinden daha öndedir. Ve bu ilahi dinlerin mensuplarının düşünce ve görüşleri de farklı farklı ve karışıktır. **“Her grup kendi elindekiyle görüşleriyle sevinmektedir”** (Mü'minûn/23:53) Dinler böyle parça parça olmaya devam eder ve zulüm ve sapkınlıkla bazısı bazısına hükmederse düşmanlıklar tükenip barış ve sevgi hüküm sürer mi? Hayır! Kesinlikle hayır!

Hıristiyan öğretileri de aynı şekilde parça parça olmuştur. Her grup kalben ve fikren birbirinden ayrılmıştır. Hepsi de inanç ve dini tören bakımından birbirine karşıdır.

İncil'de onlar kardeş ilan edilmiş, hepsinin Allah'ın kulları olduğu bildirilmiş ve ahrete inanan, azaptan çeki-

nen, cenneti isteyen, kötülükleri reddeden, iyilikleri isteyen, dürüstlüğü emreden kişiler olarak tavsif edilmişken bu ayrılık ve gruplaşma ile onların nasıl görüşlerde, uygulamalarda ve ibadetlerde birlik içerisinde olmaları düşünülebilir ki ?

Öyleyse münakaşa, eleştiri ve dinlerde zıtlık ve güvensizliğin olduğu şu günümüzde ne yapmak lazım? Bu durumun böyle ilelebet devam etmesi doğru mudur? İsa Mesih; barışı sağlamak, birlik ve beraberliği oluşturmak için çalışanlara selamet vaat etmiştir. Bütün dinler bozgunculuk yapıp ayrılık çıkaranları lanetler. Ayrılık ve düşmanlığı ateşleyen şeyleri çirkin görür. Yakup peygamber diyor ki : **“Kimin bir hayır yapmaya gücü yeter de yapmazsa bu onun için bir hatadır.”** Bu dinlere göre her insan iyi ve güzel işler yapmak, birlik beraberlik için çalışmak ve insanlar arasındaki en kuvvetli bağ olan din ve akait konularındaki ayrımcılığı önlemekle görevlidir.

Kur'an vahyi-i ilahidir. Muhammed doğru, güvenilir, gerçek bir peygamberdir. Onun peygamberliği Allah'tandır, Allah'ın emriyledir. Allah'ın nimetlerinin göstergesi olan Muhammed peygamberlerin sonuncusudur. O bütün sapkınların, özellikle de Arapların, Müslümanların hidayeti için gönderilmiştir. Kuran'ı ve Muhammed'in peygamberliğini kabul etmek gerçekten faydalıdır. Kuran-ı Kerim; Tevrat ve İncil'in hakikatlerinin anlaşılması için en iyi açıklayıcıdır.

Doğru yolda mıyım yoksa yanlış yolda mı düşüncesiyle uzun yıllar fikirlerimi sakladım, kesin olarak inandığım şeyleri gizledim. Bu yıllar boyunca toplumun, bilhassa da din adamlarının eleştiri yapmamalarını bekledim. Asırlardan beri milyonlarca insan tarafından doğru kabul edilen inanışa ters bir şey iddia etmenin ne kadar

zor olduğunu herkes bilir. Ben bu gerçeği saklamakla milyonlarca Yahudi, Hıristiyan ve Müslüman'ın ve onların hidayete ermesini, peygamberlere ve tüm kitaplara iman etmesini isteyen herkesin nezdinde hatalıyım. Gerçekleri saklamak; hidayet nurlarının yayılmasını, düşmanlıkların sona ermesini dileyen birisi için büyük bir hataydı. Bu düşünce beni, hakkı seven muttaki âlimler vasıtasıyla gerçekleri beyan etmek üzere maskeyi kaldırmaya sevk etti.

Ben bu şekilde doğru yolda mıyım yoksa yanlış yolda mı? Eğer ben doğru yoldaysam sadece Allah'ın rızasını ve insanların hidayete ermesini dilerim. Eğer yanlış yoldaysam hak tekrar ortaya çıkacaktır. Dini inançlar hususunda doğrular tahakkuk edecek, bazı gafiller uyanacaktır. Hak daima üstündür. Özellikle de defalarca ilahi vahiyle tesis edilmiş olan hak daima üstündür. Allah doğruyu bildirendir. Hakkı ve doğruyu ortaya koyanlara benden binlerce teşekkür ve minnet var. İyilik yapanların iyiliğini zayı etmeyen Allah'tan da onlara mükâfat var. Benim niyetimin ne olduğunu Allah biliyor ki oda gerçeğin ortaya çıkmasından başka bir şey değildi. Benim amacım Allah'a kulluk görevi, Yahudi, Hıristiyan ve Müslüman kardeşlere hizmet şuuru ile güçlü ve sahih dinin yayılmasıydı ki bu sayede mahlûkatın yaratıcısı, âlemlerin rabbi olan Allah'a hep beraber ibadet edelim. Aceleci olmayınız ey hakkı araştıran kardeşlerim! Gerçek doğru için yardımlaşınız. Beni kötülemeyi düşünmeden önce ikinci plana atmayınız. Burada semavi, ebedi, külli doğrular var. Bu konu hakkında dilediğinizi sorun. Sizin söyledikleriniz içerisinden benim doğru olarak gördüklerimi ortaya koyuyorum. Eğer doğru bir şey yapıyorsam bu benden değildir, hepsi Allah'ın fazlındandır. İhsan Allah'a aittir, onu kullarından dilediğine nasip eder. Allah hep-

mizi doğru yola; kendilerine nimet verdiklerinin yoluna ulaştırsın. Gazaba uğramışların ve cehalet bataklığına saplanıp dalalette olanların yoluna değil. Ya Rabbelâemin! Bizi sana kullukta ve yardımların için şükran borcumuzu ifa etme konusunda birleştir. Âmin.

Özetle benim görüşüme göre Allah katında din İslam'dır. Tevrat'a, Zebur'a, İncil'e ve Kuran'a iman etmek lazımdır. Bu kitapların hepsini güçlü ve merhametli olan Allah indirmiştir. Bunlar her insan için nur, hidayet, bereket ve rahmettir. Allah tektir, bakidir, hiçbir şeye muhtaç değildir. Doğurmamış ve doğrulmamıştır. Hiçbir şey ona denk değildir. İbrahim Allah'ın dostu, Musa nebisi, İsa kelimesi ve Muhammed de resulüdür. Kim bütün bunları kabul ederse onlarla iman kardeşidir. Allah katında sevilir ve güvenlikte olur. Eğer fiilen teslim olur ve gerçekten nefesine uymazsa mutlu olur. Bütün bunlara ek olarak hükümleri açıklamak, gönülleri rahatlatmak, zorlukları halletmek için Mevla'nın verdiği imkân ölçüsünde açıklamada bulunacağım. Allah her şeyi bilendir. Allah ilk ve sondur. Genel ve özel bütün hayırların kaynağıdır. Amin

Şu An Hıristiyanların Elinde Bulunan İncil ve Tevrat'ın Sıhhati, Hz. İsa'nın Çarmıha Gerilmesi, Ölümü, Tekrar Dirilip Göğe Yükselmesi Ve Buna Bağlı Haberlerin Doğruluğu Hakkındaki Bölüm

Doğruya Yönelten Allah'ın Adıyla

Müslümanların şu an mevcut olan Tevrat ve İncil'i kötülemeleri bir hatadır. Çünkü onlar böyle yapmakla:

1) Şu an ortada olmasa bile kendisinden önce gerçekten doğru bir İncil ve sahih bir Tevrat'ın var olduğunu bildiren Kuran'ı kasıtsız olarak yalanlıyorlar.

2) Müslümanlar böyle yapmakla Kuran'dan asırlarca önce, İncil'den az bir müddet sonra dünyanın değişik bölgelerinde ve değişik dillerde yazılmış bulunan birçok eski Mesihî kitapları da yalanlıyorlar.

İslam gelmeden asırlarca önce dört tane İncil'in, değişik elçi risalelerinin ve bunlar üzerine yazılmış olan kitapların uydurulmuş olmaları düşünülebilir mi? Bu kitaplar dünyanın birçok bölgesine, değişik dillerdeki birçok milletlere yayılmışken böyle bir şey mümkün mü? Bu mümkün olabilir mi? Hayır! Bilakis imkânsız! Hiçbir devletin, milletin veya dinin tarihinde böyle bir şey olmadı. Hıristiyan kitaplarının değiştirilmesinin İslam'dan sonra Hıristiyanlığın güç ve kuvvetinin arttığı ve yeryüzünün her tarafına yayılmasından sonra olduğu hususunda ittifak vardır.

Eğer bu değişme işinin İslam'ın zuhurundan önce olduğu söylenirse şunu söylerim: Birincisi: Daha önce belirtilen sebeplerden dolayı böyle bir şeyin olması mümkün değil. İkincisi: Böyle bir şeyi gerektiren sebep yok. Çünkü İslam'ın ortaya çıkışı bir hazırlık yapmadan aniden oldu. Ve İslam kısa zamanda birçok bölgeye yayıldı. Çok zaman ve çalışma isteyen bu iş nasıl böyle mümkün olmuştu? İncil'in hatalı olduğu ve aynı şekilde Tevrat'ın da hatalı olduğu ve kitapların çoğunun sahte, uydurma ve üzerinde değişiklik yapılmış olduğu söylenirse bu; o ilahi kitapların şahsında, ortaya çıktıkları günden bu güne o kitaplara inanan milyonlarca kişiye atılan bir iftira olur.

Yahudi ve Hıristiyanlar arasında veya Hıristiyanların kendi aralarında ihtilaflar, kavgalar olduğu görülür. Bununla birlikte hepsi eski ve yeni Ahit'in ilahi olduğu hususunda ittifak ederler. Eski Ahit'e ait yetmiş tercüme

için de bu böyledir. Bunların Yahudi kitaplarıyla eskiden olduğu gibi şimdi de tam bir uygunluk içinde olmaları bu kitapların sahihliğine yapılan itirazları çürüten bir delildir. Ki bu kitapların hepsi aynı silsileye sahip olma, birbirlerini destekleme ve aynı kaynaktan gelme hususunda birbirleriyle bağlantılıdır. Daha önce de geçtiği gibi Müslümanlar için en önemli konu şudur: Kuran-ı Kerim kendisinden önce Tevrat ve İncil'in gönderilmiş olduğunu bildirir. Tevrat ve İncil'in bir nur ve Hidayet olarak indirildiğini ve bu iki kitabın Kuran-ı Kerim'i ve kapsadığı konuları tasdik ettiğini anlatır. Bu iki kitap yanlışsa, uydurma ise ve üzerinde değişiklik yapılmış ise Kur'an neden onlara işaret eder ve onları şahit tutar? Neden bu konuya dikkat çekilmiyor? Sonra Kur'an Yahudi ve Hıristiyanları birçok temel dini konularda suçluyor. Ama kesinlikle onları tahrif edilmiş ve hükümleri değiştirilmiş olmakla suçlamıyor. Eğer onlar değiştirilmiş olsalardı tabii ki Müslümanların bu tahrif edilenlerden kaçınıp sahih kitaplara yönelmeleri istenirdi. Veya bu kitapların sahihleri ortada yoksa ilk indirildikleri halleriyle bulunup ortaya çıkarılmaları istenirdi. En azından bu kitaplar tahrif edildikleri için insanlar onlardan uzaklaştırılmaya çalışılırdı. Peki neden sanki o iki kitap Kuran'ı veya Kur'an o iki kitabı tasdik edencesine Kuran'da onlara işaret edildi, onlar şahit tutulup âlemler için nur ve hidayet oldukları söylendi?

Sonra Hz. İsa'nın çarmıha gerilmesi, tekrar dirilip gökyüzüne yükseltilmesi meselelerine gelince; bunların hiçbir gerçekliği olmayan, asılsız, uydurma veya yanlış şeyler olması mümkün mü? Böyle bir şey nasıl mümkün olur? Bunlar bütün İncil ve risalelerin temelidir. Eğer bunlar asılsızsa bütün İncil ve risaleler temelinden sarsı-

lır ve varlıkları ortadan kalkar. Çünkü bütün İncillerin özü ve temeli bu dört şeye işaret eder. Bunlar Mesih dininin özü, temeli ve rüknü olan çarmıha gerilme, ölüm, tekrar kalkma ve göğe yükselme olaylarıdır. Eğer bunlar İncil'den çıkarılırsa İncil temelini kaybeder. Hatta İncil'in kendisi ortadan kalkar. Dolayısıyla bunlar gerçek değilse İncil ortadan kalkacağı için kendisinden önceki kitapların varlığını bildiren Kuran'ın sahihliği hakkında şüphe hâsıl olur.

Daha önceden Tevrat'ta anlatıldığı gibi İncillerde de anlatılan Mesih dini bu işlerin olmasıyla başladı. Elçiler gizli olarak değil aşikâren bu olağanüstü olaylara bizzat yaşandığı mekânlarda şahit olarak elçi oldular. Sonra elçiler sadece kendi beldelerinin insanları için değil bütün dünya ehli ve bütün milletler için şahit oldular. Önce kendi zamanlarında Yeruselim ve civarında sonra dünyanın her yerinde. Akıl; bütün herkes için bu derece önemli olan bu olağanüstü olayların bütün insanlığa böyle duyurulmasını, hiçbir destek ve yardım görmeden doğruluk silahından başka, hak kılıcından başka silah olmadan dost, düşman herkesin şahitliğiyle kabul edilmesine rağmen uydurulmuş olmasına imkân verir mi? Sonra başta bu inanç nasıl oluştu? Bu inanç ortaya çıkarken neden sönemedi? Bu inanç yayılırken neden tükenmedi? Bu olayların böyle gerçekleştiğine dair bu inanış dünyanın her yerine nasıl yayıldı? Bu olaylar ve bunlara bağlı inanışlar nasıl oluştu? Bunlar gerçek değilse her taraftaki bu bayramlar, dini günler nasıl oluştu? Bu olaylar gerçekleştiği zamandan bu güne kadar bütün zaman ve mekânda kesintisiz olarak bir inanış halinde nasıl gelişti? Sonra bu olaylar gerçekten yaşanmadıysa bunca büyük bina ve eser neden meydana getirildi? Falan mekânda doğum gerçekleşti, bir başkasında çarmıha gerildi, diğe-

rinde tekrar dirildi, bir başka yerde göğe yükseldi. Bir başka yerde falan iş meydana geldi. Hz. İsa ve annesinin hayatıyla ilgili olayları anlatan böyle birçok yapı görürsün. Eğer olaylar böyle gelişmemişse bütün Hıristiyanların bu olayların yaşanmasından günümüze kadar kesintisiz olarak böyle inanmaları nasıl mümkün olurdu? Aynı şekilde binlerce bilim adamının aynı şeyde birleşmeleri mümkün olurdu muydu? Eğer bu insanlar sözlerinde sadık olmasalardı dünyada onların sözlerinin peşinde milyonlarca insan gider miydi? Hem Kur'an-ı Kerim'de İsa Mesih'e : “ **Senin peşinde gidecekleri kıyamete kadar küfrün üzerinde koruyacağız / tutacağız**”(Al-i İmran/3:55). İsa Mesih'e tabi olanlar bugün de dünyanın her tarafında ve İslam ülkelerinin pek çok yerinde O'nu yüceltiyorlar, takdis ediyorlar. Tüm bu deliller onun doğruluğunu, onda şüphe olmadığını gösteriyor. Allah, melekler, nebiler, resuller, veliler ve temiz pak insanlar onun doğruluğuna şahitlik ediyorlar. Böylece Allah'ın yardımı her mekânda kendini gösteriyor. Allah'ım bütün dini hakikatleri öğrenmede bizlere hidayet ver.

Efendimiz İsa'nın Asılması, Ölümü Ve Bunlarla Alakalı Hususlar Hakkında

Onun gerçekte insan olmadığına dair açıklamadır. Onun insanlığı, gözle görülen, hissedilen beden şeklinde değildir. Bilakis gerçekte o hayat veren bedeni hareketlendiren görünmez, ruhani insandır. Onun insanlığı onun için araçtır ve harici bir şekildedir. Bu manada İsa Mesih hakkında Yüce Kuran'da şöyle denilmektedir: “**Onu öldürmediler, onu asmadılar, fakat o iş onlara benzer gösterildi.**” (4/157) Yani görünmez, ruhani, gerçek insan Mesih'i öldürmediler. Fakat İsa Mesih'in görünmez şeklinin bir vasıtası ve sureti olan dokunulabilir harici bir be-

deni astılar. Ayrıca gerçekte onun başına onların iradesi ve fiilleriyle hiçbir sıkıntı gelmedi. Çünkü o hatadan beridir, asla günah işlememiştir. Bu yüzden hiçbir şeyde onun ölümünü hükmedecek otorite yoktur. O gerçek olarak kendiliğinden asılmayı kabul etti, acılara ve eziyetlere maruz kaldı ve iş öyle oldu. O hak ettiğinden değildi. Yahudilerin bizim yerimize bizden fidye olarak, bizim güvenliğimiz ve ebedi ölüm ve azaptan kurtulmamız için şeklindeki zanlara göre de değildir. Mesih kendini insanların yerine haç ve ölüm için takdim etti. Baba Allah da bunu kabul etti. Yahudileri bunları bilmediğinden ve İblis'in ruhunun yönlendirmesiyle Bilatus'tan Mesih'i asmasını istediler. Bu Allah Teâlâ'nın eskiden peygamberler hakkında yazdığına uygundu ve Âdem'in tevbesini kabul ettiğinde ona bildirdiği mukaddes iradesini tamamlamak içindi. Ona değerli neslin sonunda ölecek bir hayat vadetti. (Yani gerçek insani bedeninin olgunlaşması) Bu nesil onun başının gereğidir. (Yani onun gücü, hayatı, yüceliği ve nüfuzu) kendi kendilerine asla hiçbir şeye güç yetiremeyen Yahudilerin isteklerini yerine getirmek için değil. Her türlü hatadan beri olan Mesih'in asılma işindeki fiil, hiçbir insanın hükmü değildir, onun üstünde ne meleğin ne de şeytanın gücü vardır. Şüphesiz o her şeyi yapan Allah'ın fiilidir. Mesih'in asılmasını kendilerine isnat eden Yahudilerin fiili değildir.

Sonra şüphesiz efendimiz Mesih ne Yahudiler ne de diğerleri tarafından öldürülmedi. Bilakis o kendini asılmaya takdim etti ve ölüme kendi iradesiyle boyun eğdi. Başını uzattı ve ruhunu babası Allah'ın ellerine teslim etti ve ölüme kendi iradesiyle boyun eğdi. Allah Teâlâ onu öldürdü ve kendine yükseltti. Bu yüzden yüce Kur'an'da şöyle denilir: **“Onu öldürmediler ve onu asmadılar. Fakat bu iş onlara benzer gösterildi. Onu kesin olarak**

öldürmediler bilakis Allah onu kendine yükseltti.”

(4/157) Kur'an, burada Yahudilerin şahsen öldürülmeyen Mesih'i öldürme iddialarını çürütür. Yine asma işini kendilerine isnat etmelerini de çürütür. Asılmasına izin veren, onu öldüren ve katına yükselten Allah, onu ispat eder. Yine Kur'an Yahudilerin gerçekte öldürenler kendileriymiş gibi "Şüphesiz Mesih'i biz öldürdük" sözleriyle övünmelerini ve kibirlenmelerini çürütür. Onları yalanladı ve şöyle diyerek iddialarını çürüttü. "Zannettikleri ve kibirlendikleri gibi onu ne öldürdüler ne de astılar. Fakat o işi kendilerine benzer gösterildi. Yani fiil kendi fiilleriymiş gibi onlara benzetildi. Ya öyle göründü, ya öyle tahayyül ettiler ya da bizzat onu kendilerinin asmasıyla öldürdüklerini anımsadılar. Gerçek ise şüphesiz o ölüm kendi iradesiyle ve tercihiyle boyun eğdi.

Yahudilerin yaptıklarının hepsi onu küfürle itham etmeleri, ona iftira etmeleri ve onun hakkında asarak öldürmeyi hükmetmeleri sebebiyledir. Bilatus'tan bunu icra etmesini istediler. Fakat bizzat kendileri hiçbir şey yapmadılar. Bilatus isteklerini kabul ederek, bütün Yahudilerin teşviki sebebiyle öküzlük olmaktan korkarak asılma işinde İsa Mesih'in karşısına geçti. Fakat bütün bunlar Allah'ın eskiden Yahudilerin ve diğer milletlerin ona yapacakları eziyetleri haber verdiği Nebilerin Peygamberliğini tamamlamak için Allah'ın izniyle oldu. Onun asılması ve ölümü Haç'a hizmet içindir. Fakat Bilatus'un bunu bilmemesi ve peygamber hakkında bilgisi olmaması tabii idi.

Efendimiz İsan'ın Asılması Ve Ölümüyle İlgili Yüce Kur'an'daki Mamasının Açıklanması

"Şüphesiz Yüce Kur'an şöyle diyor: " Biz Allah'ın elçisi, Meryem oğlu İsa Mesih'i öldürdük" de-

melerinden dolayı (belalara uğradılar) Oysa onu öldürmediler ve asmadılar; fakat bu iş kendilerine benzer gösterildi. Onun hakkında ihtilaf edenler, ondan dolayı şüphe içindedirler. O hususta kesin bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Onu kesin olarak öldürmediler. Bilakis Allah onu kendisine yükseltti. Allah daima üstündür, hüküm ve hikmet sahibidir.”
(4/157–158)

Bütün Hıristiyan milletlerin inancına göre bu mesele efendi Mesih'in asılması ve ölümünün ispatıdır. Müslümanlara göre ise gerçekten o önemlidir. Bütün Müslümanlar yüce Kuran'da onun durumuyla ilgili sadece tek bu ayete dayanarak o inanca karşı çıkıyorlar. Fakat bu ayet (bize göre) kesin bir şekilde asılmayı ve ölümü çürütmez. Ama sadece işin Yahudilere nispetini ve öldürme fiilini çürütür. Mesih'i öldürdüklerine dair övünmelerini ve yalan iddialarını nakzeder. Şöyle der: “Aslında onlar öldürmediler asla öldürülmedi. Onlar asmadılar da. Fakat onlara benzetildi ve onu kendilerinin öldürdüğünü zannettiler. Gerçekte asla öldürülmediği halde. Onlar kendiliğinden, kendi güçleriyle ve iradeleriyle hiçbir şey yapmadılar. Bilakis (Allah'ın ilminde önceden yazılana göre) asma ve ölüm vasıtasıyla Allah onu öldürdü ve yanındaki her şeyin üstüne onu çıkarmak için katına yükseltti”.

Gerçekte bu önemli ayetteki mananın gerçeğini açıklamak için şunları belirtiyoruz: Şöyle ki: Şüphesiz Yüce Kur'an Yahudilerin ahitlerini bozmalarından ve inkârlarından, haksız yere peygamberleri öldürmelerinden, kalbimiz kapalıdır demelerinde şikâyet eder. Yine İsa'yı inkârlarından, Meryem'e büyük bir iftira sözlerinden ve “Allah'ın Resulü Meryem oğlu İsa Mesih'i biz öldürdük” demelerinden vs. şikâyet eder. Yine İsa'yı inkârlarından,

Meryem 'e büyük bir iftira sözlerinden şikâyet eder. Bu ayette Kur'an Mesih'in asılmasını çürütmez bilakis sadece (asla öldürülmediği halde) aslında Mesih'i Yahudilerin öldürmüş olduklarını ve astıklarını inkâr eder. Bu hususta övünmelerine ve kibirlenmelerine karşı çıkar ve onların küfürlerini, imanlarının olmadığını Mübarek Meryem hanımefendiye iftiralarını ve nifaklarını açıklar.

Mesih asıldı, öldü ve defnedildi. Fakat üçüncü gün yeniden dirildi. Ona iman eden öğrencilerine göründü. Onlara 40 gün göründükten sonra göğe yükseldi. Onlara uyarı için Babanın veya Ruhul-Kudüs'ün katından yüce bir kuvvet gönderdi. Onlar kendilerine öğretilen emirler doğrultusunda bütün milletlere misyonerlik için çıkıyorlardı. Bu misyonerliği, vaazı veya şahitliği Mesih'e evet onun asıldığına ve öldüğüne peygamberler içinde kendisi hakkında hükmedilene göre defnedildiğine yoğunlaştırdılar. Fakat o üçüncü günde yeniden dirildi. Birçok kere onlara göründü. Daha sonra göğe yükseltildi. Baba Allah'ın sağına oturtuldu. Göğe yükselirken gördükleri gibi şüphesiz o tekrar gelecektir. Bu misyonerlikleri önce Yahudiler sonrada aynı şekilde birçok milletler arasında başarıya ulaşmıştır. Bu kurtuluş ve selamet müjdeleri kademe kademe dünyanın her bölgesine yayılmıştır. Kalpleri bilen Allah'ın nimetiyle İncil'in prensipleri yayıldı. Yahudilerden ve diğer milletlerden birçoğu Mesih'e katıldı.

Mesih'e ve İncil'in çağırdığı elçilere inanmayan Yahudiler Mesih'in her türlü kirden arınmış bir doğumla bakire annesinden doğumunu inkâr ediyorlardı. Ona (hâşâ) zina isnad ediyorlardı. Böylece Mesih'in yalancı Mesih olduğunu ve onun bütün mucizelerini sihirle ve tapınaktan çaldığı Büyük ismin kuvvetiyle yaptığını iddia ediyor-

lardı. Kelimullah Musa'nın Őeriatına muhalif olduğundan onu onlar öldürmüŐlerdi. Sanki onlar Şu vasıflara sahip (Bu iftiradan Allah'a sığınırım) Meryem'in oğlu İsa Mesih'i biz öldürdük diyorlardı. Allah'ın Resulü olduğunu iddia eden İsa'yı biz öldürdük biz. Onların bütün bu sözleri iftiradır, küfürdür. Çünkü onu onlar öldürmediler ve gerçekte de öldürülmedi ve onu asmadılar da. Çünkü onların ona bütün yaptıklarını iddia ettiklerinden sadece onun asılmasını yaptılar. Bu mananın doğruluğunun delili asılmanın doğal olarak ölümden önce gerçekleşmesidir. Önce ölüm sonra asılma olmaz. Nitekim önce ölümün ondan sonra asılmanın zikredilmesi bizim verdiğimiz manayı destekler. Yüce Kur'an onun hak ve kelam-ı sıdk olması hasebiyle onların bu sözlerini ve alay etmek maksadıyla fiili kendilerine nispet etmelerini inkar eder ve gerçek Şöyle nakledilir: Şüphesiz onlar onu gerçekten öldürmediler. O asla öldürülmedi. Bilakis onu kendi işleri ve kudretiyle de asmadılar. Onun hakkında kendi isteklerini de uygulamadılar. Bilakis önceden peygamberlerin kitaplarında Allah'ın ona takdir ettiği Şey tamamlandı. Allah'ın hükümlerinin uygulanmasında kör bir vasıta olan öldürücü din adamlarının isteğine uyarak ve onların günahlarına, kibir ve gururlarına karşılık olarak onun ölümünü cahiller ordusunun fiiliyle gerçekleŐtirdi. Fakat onu öldürmediler asla öldürülmedi. Zira onu kendi kudretiyle asmadılar da Şüphesiz bunun olması kendilerine görüneneye göre isteklerinin tamamlanmasıdır. Ve İsa'yla ilgili isteklerini infaz ettiler. İsa'yı öldürenlerin kendileri olduğunu zannettiler. Ona buna yoğunlaŐıyorlar ve İsa'ya küfürlerini bahane ederek, onun yüce ismiyle çağrıyı engelleyerek, önleyerek övünüyorlardı.

Nitekim Yüce Kur'an Şöyle buyuruyor: "Onun hakkında ihtilaf edenler, ondan Şüphe içerisindedir." Yani

bazı Yahudiler harikulade şeyler göstermesi ve büyük işler yapması sebebiyle İsa'nı gerçek Mesih olduğuna inanıyorlardı. Bazıları ise beklenen Mesih'in durumuyla ilgili düşüncelerinin bazılarını İsa'da görememeleri ve onunla ilişkilendirdikleri bazı ümitlerinin olmaması sebebiyle onu inkâr ediyorlardı. Onlar gerçekleri bilmemeleri sebebiyle onun şanıyla ilgili şüphe içerisindeydiler. Fakat onların bu şüpheleri ne ilimden ne de kesin kanaatten kaynaklanmaktadır. Ancak zannettiler. İsa ile ilgili iftiraları, kötü sözleri ve inkârlarında Tevrat'a ve İncil'e değil sadece sahip oldukları zanna ve boş düşüncelere uydular. Onlar onu öldürmediler o gerçekten öldürülmedi. Bilakis o asılmaya kendisi boyun eğdi. (Zorlamadan dolayı değil. Bilakis tercihtendir. Çünkü o her türlü hatadan beridir.) Babası Allah'a muhabbet ve itaat için âlemlerin yerine kendini kurban yakınlığa hizmet ve bütün insanların bunu imanla kabul etmesi için.

Katlandıktan sonra azaplar arttı bütün organlardaki sıkıntılar daha acı hale geldi. Anladı ki, olan her şey peygamberler hakkında yazılmıştır. Onun şanıyla da gerçekten tamamlanmıştır. Babadan ruhunu kabul etmesini istedi. Kendi isteğiyle ölüme itaat ederek ve O'nun gücüne boyun eğerek başını uzattı. (Allah'a itaat ve bütün insanlar sevgi için) Temiz ruhunu babası Allah'ın eliyle teslim etti. Allah'ta onu kabul etti, kendisi için onu öldürdü, övülmeye layık kıldı ve yüceltti. Ecelini gerçekleştirdikten sonra ölü bir ceset şeklinde onu tekrar diriltti. Kırk gün sonra da temiz, ruhani, semavi ve saf cesediyle onu kendisine yükseltti. Ebedilerin ebediliğine sahip olarak yücelerde sağına oturttu.

İncil-i Şerif asılma, ölüm, defin, dirilme, yükselme, Allah'ın sağına oturma, Ruhul-Kudüs'ü gönderme ve

benzeri olaylar hakkındaki haberlerle doludur. İncil'den bunları çıkardığımızda, İncil'de kesinlikle bazı haberler aklın almasının ve insanın kabul etmesinin mümkün olmadığı bazı buyruklar dışında hiçbir şey kalmaz. O zaman asılma, ölüm, defin, dirilme ve göğe yükselme işi gerçekleşmiş olmazdı. Çünkü incilin vaat ettiğine göre bu ortak umutlar olmadığı zaman Hıristiyanlık gibi yeni bir din oluşturmak gerekmezdi. İnsanın onun prensiplerini kabul etmesi ve bu zamanı düzeltmesi mümkün olmazdı. Yüce Kur'an onun zikrettiğinden hiçbir şey inkâr etmedi. Yani dünyanın bütün bölgeleri, diller ve Muhammed Peygamberrin peygamberliğinden önceki ve sonraki hatta günümüze kadar ki milletlerin halkları tarafından bilinen ve ahdedilen İncil'de geçen hiçbir haberi inkâr etmedi. İncil'in Mesih'in doğumu, yaşamı ve peygamberliği hakkında bildirdiği hiçbir şeyi çürütmez. Yahudilerin onunla ilgili muhakemelerini ve ölümle hükmetmelerini inkâr etmez. Onun asılmasını, ölümünü, defnedilmesini, dirilmesini, 40 gün öğrencileri arasında dolaşmasını, yükselmesini ve Allah'ın sağında oturduğunu inkâr etmez. Bunlar İncil'in dörtte üçü olduğundan bunların olmaması hatta onlardan bir şeyin eksik olmasıyla İncil'in varlığından söz edilemez. Çünkü İncil kelimesinin anlamı müjdelerdir. Asılma ve ölümden sonra ulaşılan kıyamet müjdelerini çıkardığımızda hangi şeyle ölümden sonra dirileceğimize imanımız sağlamlaşır, ölümden sonra nerede oluruz. Bizim için kendini ifade eden Mesih'le olmadığımızda bizim hakkımızda kim şefa'at eder.

Sonra asılma, ölüm, defin, yeniden dirilme, göğe çıkma vb. durumlarla Yahudiler değil Mesih'e ilk uyanlar ona çağırıyor ve Efendimiz İsa'nın zamanında günümüze kadar bütün dünyada vaaz ediyorlar. Ondan sonra da günümüze kadar Hıristiyanlar. Yüce Kur'an Hıristiyanlar-

la ilgili bu duruma itiraz etmedi ve onların bu eğitimini yalanlamadı. Onların vaazını gerçekten yermeyi, prensiplerini nakzetmedi. Her yerde onlara çağırarak müjdelere yalanlamadı. Sadece onların İncil eğitiminin sahihinde tecrit ettiklerini inkâr etti. Yüce Kur'an'da geçen şeylerin hepsi bu şekildedir. Şüphesiz bu husus değişmez. Bu hiçbir hususta Hıristiyanlara itirazı gerektirmez. Onun manası İncil'le vaaz etmeyen ve bu müjdelere çağırmayan Yahudilere karşıdır. Onun kastettiği şeyin büyük bir kısmı bu şekildedir. Şüphesiz O İncil'in haberlerini ve Hıristiyanların vaazını çürütmez. Bilakis Yahudilerin iddialarını, iftiralarını, kibirlerini ve Allah'ın kendilerini düşman ve yalancı ve Allah'ın Resulü olduğunu iddia eden Mesih'ten koruduğuna dair sözlerini çürütür. Onu onlar öldürdüler, dolayısıyla onu öldürdükleri halde ona nasıl iman ederler. Kur'an onların bu iddialarını çürüttü. Kesin olarak ortaya koydu ki ne onlar onu öldürdüler nede gerçekten öldürüldü, bilakis onu asmadılar da. Çünkü onun asılması Allah'ın izniyledir. Adaletin ve kazasının gereğidir. Bu, onun kesinlikle öldürülmediğini tekit eder. Yani o zorla ve baskıyla idam edilmedi, cebren öldürülmedi. Bilakis ruhunu teslim etti, kendini bıraktı. Allah dilediğine göre ve uygun bir şekilde onu öldürdü ve kendine yükseltti. Kur'an Efendimiz İsa, asılması ve ölümü hakkında Yahudilerin o yalandır, bühtandır, iftiradır, küfürdür gibi sözlerini, annesi ve kendileri hakkındaki sözlerini yalanladı ve imanlarının olmadığına hükmetti Kur'an Yahudilerin iftiralarını ve yalan iddialarını çürüttü. Bu iddialar, İncil'in haberlerinde ve efendimiz İsa zamanından günümüze kadar ki Hıristiyanların genel kabulü değildir. Bu konuyla alakalı ayeti kerime açık bir şekilde şunu gösterir. "Ondan önceki, sonraki ve onunla

alakalı her Şeyle alakalı sözde Hıristiyanlar hakkında ve ya İncil'in ve onların çağırdığı Şeyin zıddına dair gerçekten hiçbir Şey yoktur. Bilakis onun bütün sözü Yahudiler hakkında ve yalan ağrırlarının aleyhinedir. Mesih'in asılmasını, ölümünü defnedilmesini, tekrara dirilmesini, yükseliŐini Sitre-i Münteha'da oturuŐunu, tekrara geliŐini ve buna benzer Şeyleri rtmedi. Bilakis Şüphesiz o Yahudilerin iddialarını boş övünmelerini yalanladı, onların geleneği bozduğunu ve eskiden baŐlayıp, peygamber döneminden günümüze kadar devam ettikleri acı verici yalanlarını bütün dünyaya yaydı.

Ey Allah'ım hepimizi doğru yola ulaştır. Aramıza hiçbir sapıklık, nefret ve düşmanlığı girdirme. Dinde, barıŐta, tekbir imanda kardeşler gibi hepimize sana ibadet etmeyi kolaylaŐtır. Şüphesiz sen yüce ve merhametlisin. Zamanlar, Őartlar ve durumlara göre âlemlere hidayet, rahmet ve nur olarak Tevrat, İncil ve Kur'an'ı indirdin. Ey merhametlilerin en merhametlisi seni tenzih ederim. Bütün demoğlunu koruyan ey Allah'ım min. Her an ve zaman ibadet eden müminlerin her ferdinin diliyle min.

“Ben bunak değilim Şüphesiz Baba beni mkfatlandırır. Çünkü almam için kendimi verdim. Onu kimse benden alamaz ama ben kendim bıraktım. Vermeye de almaya da gücüm var. Bu babamdan aldığım vasiyettir”. (Yuhanna 10/15-18)

“Doğduğum günde de, öleceğim günde de ve tekrar dirileceğim günde de selam üzerime olsun” (Meryem 19/33) İsa, onların inanmayacaklarını sezincede: “ Allah uğrunda yardımcılarım kimlerdir?” demiŐtir. Havariler de: Biz, Allah'ın yardımcılarımız; Allah'a inandık, sende bizim kendimizi Allah'a teslim ettiğimize tanık ol! Ey Rabbimiz! İndirdiğine inandık

ve elçiye de uyduk; o halde bizi, şahit olanlarla birlikte yaz” diyerek karşılık vermişlerdi. Tuzak kurmuşlardı Allah da tuzağını kurmuştur. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır. Hani Allah: “Ey İsa! Seni öldürecekim, seni katıma yükseltecekim seni inkar edenlerden temizleyecekim ve sana uyanları kıyamet günümüze kadar inkar edenlerin üstünde kılacağım. (Ali İmran 3/52-53-54)

Efendimiz İsa'nın Nübüvvetinin Baba Allah'a Nispetinin Anlamı

“Andolsun ki: Allah, Meryem oğlu Mesih'tir” diyenler inkâr etmiş bulunmaktadırlar. Deki: Öyleyse Allah, Meryem oğlu Mesih'i, annesini ve yeryüzünde bulunanların tamamını yok etmek istemiş olsaydı Allah'a kim engel olabilecekti”(Maide /5:17).

“Andolsun ki: “Allah, Meryem oğlu Mesih'tir” diyenler, inkâr etmiş bulunmaktadırlar. Çünkü O: Ey İsrail oğulları! Benim de sizin de Rabbiniz olan Allah'a ibadet edin. Zira kim Allah'a ortak koşacak olursa, Allah ona cenneti haram kılmıştır ve varacağı yer cehennemdir. Zalimlerin hiçbir yardımcısı yoktur”(Mailde 5/72).

“Andolsun ki: “ Allah için üçüncüsüdür” diyenler inkâr etmiş bulunmaktadırlar. Tek bir ilah vardır. Eğer söylediklerinden vazgeçmezlerse onlardan inkâr edenlere elim bir azap dokunacaktır”(Maide/5:13).

“Yahudiler: “ Üzeyir, Allah'ın oğludur” derken Hıristiyanlar da: “ Meryem oğlu İsa Allah'ın oğludur” demişlerdi. Bu, onların daha önceki inkâr edenlerin sözlerine benzeterek ağızlarında geveledikleri sözleridir. Allah kahretsin onları! Nasılda sapıyorlar! (Tevbe

9/30).

Şüphesiz Allah Teâlâ varlığın ve asılların asılı, her varlığın kaynağıdır. Çünkü canlıları ve kâinatı O yaratmıştır. Bütün canlıları özellikle de insanı O var etmiştir. Ona genel olarak bütün yaratıkların, özel olarak insanın ve aynı zamanda insan türünün babası denmesinin sebebi, onun Allah'ın sureti üzere ve ona benzer şekilde yaratması ve yaratmanın onun kemal ve cemal sıfatlarını içinde taşımasıdır. O, bu benzerlik ve suretin Allah'la alakasına bağıntı kurmak suretiyle Allah'ın oğlu diye isimlendirilir. Çünkü onun aslı ve babası Allah'tır. Onun kendi sureti üzere, benzer kemalinin ve cemalinin sanatı olarak yaratmıştır. Bu bağıntı insandaki benzerliğin ve şeklin uygunluğunun oranı ve Allah'la irtibatın güzelliğini doğrularken, bu şeklin ve benzerliğin eksikliği ve Allah'la irtibatın zayıflığı ortadan kaldırır. Zira bu kimse hakkında Allah'ın oğlu deniliyorsa onda Allah'ın nimetlerinden bir şey, Allah'ın kendi özelliklerinden bir özellik ve Allah'a ulaştıracak ve yaklaştıracak bir irtibat bağı olması gerekir. Bu Allah'ın ruhundan ve kelimesinden özel bir şekilde yaratmasıyla olur, kandan, beşer üflemeinden veya bir adamın istemesinden değil ancak Allah'tan (Yuh/1:13).

Bu değerli isim, bütün kâinatın özellikle de insanın babası Allah'ın evlatlığının ismidir. Eskiden herhangi bir sebeple Allah'a benzetilen her şahsa bir ifade kullanılırdı. Örneğin melekler, din adamları, kadılar, nebiler ve bütün takva sahipleri ve salihler özel bir şekilde Mesihler diye isimlendirildi.

Efendi İsa Mesih bu isme her varlıktan kesinlikle daha müstahaktır. Çünkü o Allah Teâlâ'ya kutsiyette, diğer sıfatlarda ve ilahi mükemmelliklerde en yakın kişi-

dir. Bunun göstergeleri de şunlardır: 1- Bakire bir anne tarafından hamile kalınmıştır. Bu özel olarak ve genel olarak bütün insanların durumundan farklıdır. 2- Onun doğumunda yerde, gökte, melekler ve insanlar arasında büyük bir sevinç olmuştur. 3- Doğumundan ölümüne kadar hayatında en kutsal yaşantıyı yaşamıştır. 4- Azap edilmiş ve diğerlerine fidye olarak Allah'ı ve genel olarak insanoğlunu sevdiği için ölmüştür. 5- Öldükten sonra dirilmiş ve bir müddet öğrencileriyle kalmıştır. 6- Semaya çıkarılmış ve yüксеğe oturtulmuştur. Allah'la beraber "Sidre-i Münteha"da yücelik ve azametın sağına oturarak güzellik ve yücelikte diri olarak son bulmayacaktı. 7- Kutsal Ruh'u baba Allah'ın katından yani semadan öğrencilere göndermesi, Allah'ın yeryüzündeki divanı ve bu dünyadaki evi kiliseyi inşa etmesi. 8- O aynı şekilde Baba Allah, katından görevli son davetçiyi Allah'ın izni hak ve doğruluk ruhunu taşıyan, Allah'ın kelimından olan son Paraklit'in ilgilendiği İsa Mesih efendimize verileni içine alan Yüce bir davet için göndermiştir. Allah'ın ruhu, nebilere sonuncusu doğru ve emin resul Muhammed Peygamberle konuşandır. 9 - O her riyaset sahibine karşı büyük günahın oğlunu ve Allah'ın düşmanını ortadan kaldırmak için tekrar bu dünyaya gelecektir. Onu üfleterek öldürür ve diğer bütün ümmetlerin imanını peygamberliği ve aracılığıyla kabul eder. Yeryüzünde 1000 sene otorite olur. 10- O, Baba Allah tarafından kendisine verilen yeryüzündeki ve gökteki bütün otoriteyle Allah'ın emri gereği bütün insanların efendisidir ve ebedilerin ebedisi olduğundan dolayı Salihlerden üstündür.

Bütün bu sebeplerden dolayı Allah'ın oğlu ismi var olan diğer bütün insanlardan sadece kendine özel olarak isim olarak verilmiştir. Bu yüzden kutsal kitaplarda Al-

lah'ın biricik oğlu diye isimlendirilir. Çünkü O varlık içinde babası Allah'a en yakın kişidir. Varlık âleminde başka onun benzeri insan yoktur. **“Kuran'daki hiçbir şey onun benzeri değildir.”** (Şûra/42:11) Sözü de bunu doğrulamaktadır. O, Allah'ın asli sureti ona işaret ettiğinden ve Âdem'in şekli ondan türediğinden yücedir.

Hıristiyanlar ise onun fiillerini azametini, sıfatının, güzelliğinin ve yüceliğinin büyüklüğünü Baba Allah'a eşsiz yakınlığını görünce haddi aştılar. Onu kudrette, azamette ve yücelikte, gerçek ve asıl ulûhiyette, her durumda ve özel ilahi sıfatlarda Allah'la beraber tek kıldılar. Özetle onu zatı itibarıyla Allah'ın olan her şeyden tamamen Baba Allah gibi gerçek ilah ve ikinci uknum haline getirdiler. Babayla alakalı babalık özelliği ve (kendilerine göre) ikinci uknumla alakalı evlatlık özelliği dışında. Efendimiz İsa Mesih'le ilgili hala şunu söylemeye devam ediyorlardı: “ Allah Mesih, Mesih de (onlara göre doğal olarak oda gerçek bir ilahtır.) Allah'tır. Yani Baba Allah zatı itibarıyla gerçek, hak bir ilahtır. Aynı şekilde zatı itibarıyla Allah'a has ilahi zatın her durumunda tamamen baba Allah gibi gerçek hak bir ilahtır. Böylece zatı itibarıyla gerçek Allah'a ait olan her şeyde bütün fiillerde ve sıfatlarda onu ortak koştular. Bu bütün milletlerin sürdürdüğü bir tür sapıklıktır. Bu ortak koşma Baba Allah ile Efendi İsa Mesih arasında kurdukları bu münasebet ondaki üstünlüklerden kaynaklanan bir haddi aşmadır. Öyle ki onlar annesini (a.s.) de o hale getirdiler. Buna göre sadece Mesih'in değıl bizzat Allah'ın da annesidir. Fakat Kur'an bu durumu küfür olarak isimlendirdi. Allah'ın dilinden şöyle dedi: “Şüphesiz Allah, Meryem oğlu Mesih'tir diyenler küfre düşmüşlerdir” (Mâide/5:72) Bunu şu şekilde defalarca tekrar etmiştir. “Allah için üçüncüsüdür diyenler küfre düşmüşlerdir” (Mâide/5:73)

Yani şüphesiz bu üç ilahi uknumdan her biri bütün durumlarda, gerçek hak, ilahi zati sıfatlarda diğeri gibidir.

Hala onunla itham ettikleri bu söz: **“Onlardan önce diğerk ümmetlerden inkâr edenler ve Allah’a onun dışındaki pek çok varlığı ve yarattığı ortak koşanlar”** sözüyile (Yüce Kuran’ın görüşüne) benzetilmiştir.

Bu reddedilmiştir ve bir çeşit ortak koşmadır. Yüce Kur’an onu kabul etmez. Tevrat, İncil veya başka bir ilahi kitaptan onu ispat etmek mümkün değildir. Akıl bunu asla kabul etmez. Başlangıçta kilise de bu yoktu, peygamberlerde inanmamıştı, elçiler bildirmedi, ilk milletler tarafından kolayca kabul edilmedi. Kilise onu hakkında münakaşaya girmekten ve dünyada günümüze kadar geçerli sağlam neticelerinden rahatsızlık duymaz. O gerçekten her türlü şüphenin temeli, din hususunda öncelikle onların yanında olanlarla onların dışındakiler arasındaki Hıristiyan fırkalardaki her türlü ihtilafın sebebi-dir. Bunu inşallah yalnızca kitaplardakine dayanarak ve ondaki gerçek manayı ortaya koyarak, ayetlerde geçen ve ayetlerin sunduklarına, diğerk şahit kitaplardaki uygunluklarına göre ayrıntılı bir şekilde açıklayacağız.

Bu yüzden Müslümanların efendimiz İsa’nın Allah’ın oğlu ve yine Allah’ın biricik oğlu ismini reddetmesi doğru olmaz. Çünkü bu isim (İnsanoglu ismi gibidir) Vahyedilmiş kitaplardakine uygun olarak binlerce kere varit olmuş ve indirilmiş bir isimdir. Böylece ondan onun karısı ve çocuğı olduğunu (estağfurullah, estağfurullah) diğerk insanlar gibi doğurttuğunu ve doğrulduğunu (estağfurullah estağfurullah) doğru olmaz. Hıristiyanlarda bunu demiyorlar. Bilakis İsa Mesih Allah’ın ruhundan, onun kelimesidir. Çünkü o, Allah’ın kelimesinden, Allah’ın ruhundan Yüce Kuran’ın bizzat şahadetiyle bakire

bir anneden yaratılmıştır. Bu yeni Ahit'in bütün kitaplarının bildirdiğidir. Hala onun annesinin (onun kereminden) Allah'ın âlemdeki bütün kadınlara üstün kılması devam etmektedir. O ne kadar da çok yücedir. Zira Allah'ın izniyle yaratan, en büyük ayetler ve mucizeleri yapan, zatında ve sıfatında tek olan vahyedilen kitapların şahadetiyle, sözün, taklidin, dostun veya kovulmuşun şahadetiyle değil bilakis hakkın kaynağı, doğrulun sözü bizzat Allah'ın kelamının şahadetiyle onu andı. Allah genel olarak istisnasız her varlığın babasıdır. Çünkü o temellerin, asılların aslıdır, mahlûkları ve kâinatları yarattandır. Özel olarak ise Allah'ın ruhundan ve Allah'ın kelamıyla ruhen ikinci kez yaratılan bütün müminlerin babasıdır. Özel bir şekilde varlıkta birdir, bütün yaratık ve varlık arasında tekdir ve rabbimiz, efendimiz, Mevla'mız İsa Mesih'in babasıdır.

O İsa Mesih gerçekten insanı kâmindir, günahattan önceki insanın oğludur, bizi Allah'a ulaştıracak aracıdır, dünya ve ahretin soylusudur ve bütün Âdemoğlunun, öncekilerin, sonrakilerin, enbiyaların, resullerin efendisidir.

Allah'tan başka ilah yoktur. İsa Mesih Allah'ın oğludur. Muhammed Allah'ın Resulüdür. Bir olan, tek, daima Samet, doğmamış ve doğrulmamış ve hiçbir dengi olmayan Allah'a ve tek oğluna, biricik habipine, bütün Âdemoğlunun efendisine, âlemlerin seçkinine iman ettim. Allah'ın güvenilir ve doğru kelamı bütün müminlerin önderi, insanların hidayet kaynağı ve apaçık gerçektir.

Özetle İsa Mesih'in Dininin Prensipleri

Allah'ın birliğine iman ve şahadet etmek, İncil'in indirilişine, İsa'nın müminlere fidye olarak âlemlere gönderilmiş Mesih olduğuna iman etmek. Namaz kılmak,

zekât vermek, 40 ve daha fazla gün oruç tutmak ve ona yol bakımından güç yetirenler için haccetmek.

Özetle İslam Dininin Prensipleri

Allah'ın birliğine iman ve şahadet etmek, Kuran'ın indirilişine, Muhammed Peygamberin peygamberliğine iman etmek, Namaz kılmak, Zekât vermek, Ramazan orucu tutmak ve ona yol bakımından güç yetirenler için haccetmek.

Ayrıntısıyla Mesih Dinini Prensipleri

1) Allah'ın birin biri, her daim Samet, doğmamış ve doğrulmamış olduğuna ve hiç kimsenin ona denk olmadığına şahadet ve iman etmek.

2) İsa'nın âlemlere rahmet, hidayet ve nur olarak gönderilmiş Mesih olduğuna ve bütün Âdemoğluna fidiye olarak kurban olan Allah'ın biricik sevgili oğlu olduğuna şahadet ve iman etmek.

3) Allah tarafından vahye dilmiş ilahi kitaplar olan dört İncil'e ve havarilerin risalelerine iman etmek ve bütün kalple ve kesin olarak kabul etmek.

4) Namazları kılmak ve okumayı(Okunan İncili dinlemek) dinlemek

5) Sadaka vermek, iyilik yapmak ve iyiliği emredip kötülükten sakındırmak

6) Oraya yol bulmaya güç yetirenlerin Allah'ın Beytül- Haramını haccetmek.

7) Nefsi inkâr etme ve gerçek barış veya Allah yolunda malla, canla, çocuklarla Allah'ı ve yakınları sevdiği için cihat etmek.

8) Kesinlikle Allah'ı her şeyden çok sevmek ve ona bütün kalple, canla ve güçle ibadet etmek. Babaları, ço-

cukları, kardeşleri, eşleri, aşireti, malları, ticareti ve mis-kinleri de sevmek.

9) Suyla ve Kutsal Ruhla vaftiz edilmek veya Me-sih'le beraber hatadan kurtulmak için suyun içinde dal-mak. Onunla beraber onda dirilmek, Akıl, kalp ve duygu-da veya fikirlerde, sözlerde ve fiillerde onun özellikleriyle donanmak. Allah'ın ismiyle gerçek bir ilah gibi yeni bir taratma, kendini feda eden sevgili ve örnek gibi oğul ve baba Allah yolunda manevi bir hayat gibi kutsal ruh meydana getirmek.

10) Mesih'in cesedine kavuşma. Yani boyun eğdiği asılmasının, ölümünün ve İsa Mesih'in hatırası olarak ve bizim onun kutsal cesedinde canlı bir organ olduğunu bilerek şükür kadehine ve bereket ekmeğine katılmak. Böylece bedendeki her bir uzvun yaşadığı ve onda vazife-sini yerine getirdiği gibi onunla beraber onda yaşamak için güçleniriz.

Ayrıntısıyla İslam Dinini Prensipleri

1) Allah'ın birin biri, her daim Samet, doğmamış ve doğrulmamış olduğuna ve hiç kimsenin ona denk olma-dığına şahadet ve iman etmek.

2) Hz. Muhammed'in Allah'ın elçisi ve peygamberi olduğuna ve Onun âlemlere rahmet ve hidayet kaynağı olarak gönderildiğine şahadet ve iman etmek. Sonra da diğer bütün Peygamberlere ve nebilere iman etmek

3) Allah tarafından âlemlere rahmet, hidayet, nur ve rahmet kaynağı olarak gönderilen Kur'an'na iman et-mek ve Tevrat, İncil ve diğer vahyedilen kitapları tasdik etmek.

4) Namazları kılmak ve okumayı(Kur'an'ı dinle-mek) dinlemek

5) Sadaka vermek, iyilik yapmak ve iyiliği emredip kötülükten sakındırmak

6) Oraya yol bulmaya güç yetirenlerin Allah'ın Beytül – Haramını hacetmek.

7) Gerçek barış veya Allah yolunda malla, canla ve evlatlarla Allah'ı ve yakınları sevdiğinden dolayı cihat etmek

8) Kesinlikle Allah'ı her şeyden çok sevmek ve ona bütün kalple, canla ve güçle ibadet etmek. Babaları, çocukları, kardeşleri, eşleri, aşireti, malları, ticareti ve miskinleri de sevmek.

Konu ve Münazaraya Dair Önerilen Görüşler

Hıristiyanların Yüce Kuran'da olduğu gibi Muhammed peygamberin peygamberliğini kabul etmelerinin hiçbir sakıncası olmadığı gibi Müslümanların Efendimiz İsa'yı asılmasını, ölümünü, Allah'ın oğlu, Allah'ın biricik oğlu, Allah'ın sevgili oğlu lakaplarını kabul etmesinin (bence) hiçbir sakıncası yoktur. Muhammed peygamberle ilgili beğenmedikleri durumlarla karşılaştıklarında, o beğenmedikleri durumu Allah'ın, İsa'nın, Resullerin, diğer Nebilerin, Yahudilerin ve Hıristiyanların gözünde önemli bir yere sahip olan büyük nebi Davut (a.s.)'un yaptığıyla mukayese etsinler. Zira Onun sözleri bütün mabetlerde her halükarda günlük okunmaktadır.

Aynı şekilde Hıristiyanların Allah'ın günümüze kadar bütün çağlarda desteklediği kitap olan Kur'an'ı kabullerinin dini ve edebi hiçbir sakıncası olmadığı gibi Müslümanların bizzat Kuran'ın ona işaret ettiği açık ayetlerin talebine riayet ederek Tevrat ve İncil'i bu günkü şekliyle kabul etmelerinin de dini ve edebi hiçbir sakıncası yoktur. Bu bölümler arasında görülen ihtilafların Allah'ın

izniyle kolayca uzlaştırılması mümkündür. Çünkü onların hepsinin kaynağı birin biri Allah'tır. O zatına muhalefet etmez. Çünkü daima Samed'dir, her işinde ve fiilinde, sıfatında ve sözünde sabittir.

Farklı dinler ve ayrı mezhepler arasındaki ittifakın en önemli, birliğin de en büyük engeli yanlış anlama ve rahip birliklerce desteklenen güçlü, taklitçi Hıristiyanların başkanlığını yaptığı eski önyargıdır. Bana göre o engel Peygamber Pavlus'un Tasalunya halkına peygamberliğinde bahsettiği engeldir.

Bana göre dünya genelinde Protestan Mezhebinin (bazı yönlerden) Müslümanların mezhebine ve ittifaka en yakın olduğu açıkça görünüyor. Şüphesiz onlar da Müslümanlarda olduğu gibi bazı dini amelleri, törenleri, ayinleri, ibadeti zorunlu kılıyor.

Hükmün ve yönetiminin temelini dinde, otoritenin Müslümanlarda olduğu gibi fazilet, ihsan, takva ve ilmin temelini kendilerinde olması yeterlidir. Bu, Mesih'in ve asıl büyüğün kardeşlerine hizmeti ve fazileti çok olanın olduğunu fiilleriyle ilan eden ve söyleyen elçilerin ruhudur. Büyük, kendini genelin iyiliğine ve bütün insanların faydasına adayandır. Genel'in özele, iyilerin genelinin şahıs menfaatlerine ve yönetim makamlarına köleliği olmaz.

Öncelikle başka şeye değil de vahyin naslarına inanılmalıdır. Öncelikle ve gerçekten insan sözlerine değil de Kuran ayetlerinin naslarına. Hıristiyanlar da aynı şekilde naslara inanmalıdır. bu bağlanma iki millet arasında büyük bir bağ ve tam bir yakınlık meydana getirir. Allah her hayır birlikteliğinde onlar arasını birleştirsin.

Müslümanlara göre halifenin bir olması genelin ve dinin menfaatinedir. Bunun Protestanların kabul ettiği

vahyin naslarına uygunluğu daha yakındır. Batı kilisesi bu hususta ve idare prensiplerinde genelin hayrı için, vahyin nassı için, birlik ve idare hususunda dini tesis etme için muhalif Doğu kilisesinden daha doğrudur. Bu yüzden bu köklü üstünlük ve büyük kurtuluştan sonra gerileme ve çöküşün artmasından rahatsızlık duyan birçok millet vardır. Şüphesiz batı kilisesinin hüküm verme, otorite ve reislik hususunda abartısı, vahiy ayetleri, Efendi Mesih ve peygamberlerin fillerinin ve naslarının ruhuna aykırıdır. Bu durum diğerlerini korkutmamış ve papazların kilisesi içine giren dinin kuralları, kültürler ve inançlardaki birçok yanlışlığa rağmen ayrı ve bağımsız bir şekilde varlığını şimdiye kadar devam ettirmişlerdir.

Allah'ım hepimizi ruhunla hidayete erdir. Bizi hakkı sevenler, umumun hayrını tercih edenler, kullarının birliğini isteyenler, dinin prensiplerinde uzlaşmayı talep edenler kıl. Tabii ki hidayet eden ve bütün açık gerçeklere irşat eden, tamamen güvenilir ve doğru kitabındır. Kalbimizi birleştir, aklımızı seni sevmeye ve rahmetini istemeye uygun hale getir. İnyetinle bizi muhafaza et, bizi himayenle her türlü fesatçılardan ve fasıklardan koru. Allah'ım ey merhametlilerin en merhametlisi! Şüphesiz sen her şeye kadirsin. En güzel kabulle peygamberlerin saf, sevgili, sadık ve emin efendisinin şanıyla, Efendimiz İsa Mesih Hakîm Allah'ın izniyle büyük arşın semasından havariler için ve her zaman doğru ve güvenilir olanlara hizmet için açık gerçeği ortaya çıkarandır. Tabilerinin ve mücahitlerin önderi örnek alınan Muhammed Peygamber, seçilmiş peygamberin şanıyla ve diğer nebilerin, resullerin şanıyla Ey Allah'ım Âmin.

Tevrat, İncil ve Kur'an'da İnanç Şekilleri

Şahadet ederim ki Allahtan başka ilah yoktur. O

152 ▪ Tevrat, İncil ve Kur'an'da İmanın Birliği

Bir, Tek; devamlıdır ve her şeyin ona muhtaç olduğu, onun ise hiçbir şeye muhtaç olmadığı, doğurmadı ve doğurulmadı ve hiçbir şey ona denk değildir.

Ben Tevrat'ın, İncil'in ve Kuran'ın âlemlerin doğru ve düzgün bir şekilde yaşaması ve güzel sonuca varmaları için Aziz olan Rahmanın nur, hidayet ve rahmet olarak vah yettiği kitaplar olduklarına inanırım.

Allah katında kabul edilen dinin İslam olduğuna inanırım. O din, bir yerde ki İbrahim'in, Musa'nın, İsa'nın, Muhammed'in, bütün resullerin, nebilerin, Allah dostlarının, velilerinin, azizlerin ve Salihlerin dinidir.

İbrahim'in Allah'ın dostu olduğuna, Musa'nın Allah ile konuştuğuna, İsa Mesih'in Allah'ın kelimesi ve ruhu olduğuna, Muhammed'in O'nun Resul'ü olduğuna ve saymadıklarımın her birinin müjdeci ve âlemler için uyarıcı olduğuna inanırım. Allah'ın Kelamı vahiydir ve apaçık olgunluktadır. O'nun vahyi daha sonra gelen kitap ve peygamberler için bir hazırlıktır. Şüphesiz Allah'ın dostu İbrahim'in getirdiği din, Musa'nın dinine, Musa'nın dini, İsa Mesih'in dinine, Mesih İsa'nın dini, Muhammed Peygamberin dinine bir hazırlıktır. Muhammed peygamberin dini, Mesih İsa'nın ikinci defa gelişine hazırlıktır. O'nun yeryüzündeki hükümdarlığı bin yıl sürecektir. İnsanların tamamı gerçek fedakâr mehdiye, güvenilir aracıya, yücelerden gelen, canını ortaya koyan, nur, hidayet, rahmet ve tüm zamanlarda Allah'a ulaşacak vasıta olarak gelen ikinci Âdeme (İsa)'ya inanacaklardır.

Ben Tevrat'ın peygamberlere gelen sahifelerine ve sahifelerin İncil'e ve İncil'in Kuran'a, Kuran'ın ikinci defa gelecek olana bir hazırlık olduğuna inanırım. Şüphesiz Musa'nın dini açık, İsa'nın getirdiği din gizli ve Muhammed'in dini ise çift yönlü, açık ve kapalıdır. Varlıklar, his-

si, ruhi ve karışık gibidir. His ve ruhun tamamının bir arada olması kâmil insan; İsa Mesih efendimizin temiz zatında bir araya gelmiştir. İsa, varlıkların varlık âlemindeki tüm büyüklerini bir arada bulundurur. O şiddette ve güzellikte bir ve eşsiz olan Allah'ın oğludur. O insanların en değmemişi ve tüm insanların aracısı dünya ve ahret'in yüzü Allah katından verilen tüm yüce nimetlerin aracısıdır.

İsa ve Kendisini Allah'a Adamış İnsanlar Arasındaki Benzer Yanlar

İsa, babalık ve asıllık yönünden Âdem'in bir benzeridir. Kuşkusuz ilk insan Âdem topraktan yaratılmıştır. Topraktan olan bütün insanların aslı ve babasıdır. İkinci semavi, ruhani Âdem İsa Mesih bütün müminlerin ve kutsal ruh tarafından semada ikinci defa yaratılan ruhani kişilerin orijini ve babasıdır. Habil; Allah'a itaatte, sevgide, saygıda ve suçsuz olarak haksız yere öldürülmesiyle İsa Mesih'e benzer. Nuh, takvada, ibadette, Allah'ı sevmeye ve doğrulukta ve insanları uyarma hususunda İsa Mesih'e benzer. İbrahim; Allah sevgisinde, itaatte, imanda, teslim olma ve cihatta ve müminlere baba olma yönüyle, yakınları sevmeye ve onlara iyilik etmeye v.b. yönüyle İsa Mesih'e benzer. Musa, peygamberliği, komutanlığı, samimiyeti, başkanlığı, liderliği, kanun koyuculuğu, bir toplum inşa etmesi, hâkim olması, ibadet etmesi, kendisini feda etmesi ve ölünceye kadar Allah'ın hükümlerine teslim olması ve boyun eğmesi yönüyle İsa Mesih'e benzer. Yeşu'(Yuşâ), cihat etmeye ve müminleri vaat edilen topraklara sokma yönüyle İsa Mesih'e benzer. Samuel, adalette, doğrulukta ve adaletle hükmetmeye İsa Mesih'e benzer. Davut, kötü ve kıskanç kimselerin niyetlerini tahmin etmeye, ibadette, tevekkülde, güzel niyette bu-

lunmada, itaatte, sevgide güvenilirlikte, cihatta ve zaferler elde etme vb. yönüyle İsa Mesih'e benzer. Süleyman, hikmetli söz söylemede, güzellikte, idarecilikte, hükmünde adil olmada, dış görünüşü ve cömertliği vb. yönüyle İsa Mesih'e benzer. Peygamberler, nebilikleriyle, bilgileriyle, gayretleriyle, uyarıcı olmalarıyla ve başkaları için üzülmeleri vb. yönleriyle İsa Mesih'e benzerler. Muhammed Nebi, resul, kanun koyan, emir, komutan, savaşçı, önder, yenilikçi, barışçı, kalpleri birbirine ısındırıcı olması vb. yönüyle İsa Mesih'e benzer.

İşte her bir nebi, önder, komutan, reis, imam vb. tamamı seyit Mesih'e ve onun sahip olduğu özelliklere verilenlerin büyüklüğü ve gücü miktarınca ve uygunluğu nispetinde benzerler.

Nitekim Resul Pavlus şuna şahadet eder: “ Şüphesiz kendilerini Allah'a adanmış kişilerin her birine İsa Mesih'e verilen kadar nimet (veya hibe) verilmiştir. Çünkü İsa Mesih semâya yükseldi ve insanlara nimetler vermiştir. Bazı insanlara resul, enbiya; bazılarına müjdeci, davetçi ve öğretmen; bazılarına hastalıkları iyileştirme ve bazılarına iş yapma gücü ve bazılarına çeşitli adetler ve bazılarına dilleri tercüme etmek ve benzerlerini yapma nimetlerini vermiştir. (Efesliler/4:7) Allah'ın görünmeyen şekli olan Mesih'in kanıyla biz fedakârlığa ve günahlardan kurtulmaya nail olduk. O tüm yaratılmışların özüdür. Çünkü gördüğün ve göremediğin gökte ve yerdeki tüm masumlar Onda oluşmuştur. Şüphesiz İsa Mesih de tahtlar, İktidarlar, başkanlıklar, krallıklar, semada ve yeryüzünde ki gördüğün ve göremediğin yaratılmışların tümü Onda ortaya çıkmıştır. Yaratılmışların tümü Onunla ve Onun içindir. Onun zatı eşyadan öncedir. Yaratılmışların tümü Onda toplanmıştır ve Onda vardır. Onun zatı bedeninin temizlenmesinin başıdır. Her ilk ve önde

olanın sahibi olabilmesi için O temizdir ve ölümlerden uzaktır. Çünkü Allah tüm imtihanlarda bu imtihanlar ister yerde olsun ister gökte olsun Onun dayanıklılık göstermesi, Onu dayanıklı hale getirebilmesi ve kendine döndürmesi ve çarımhtaki kanıyla tüm yaratılmışları kurtarması için, Allah Onu uygun gördü. (K/ 1:13)

“Muhammed ancak bir elçidir. Ondan önce de elçiler gelip geçmişlerdir.” (Al-i Imran/3: 3:144)

“Muhammed sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir; ancak o, Allah’ın elçisi ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah, her şeyi çok iyi bilendir. (Ahzab/33:40)

“Ey Peygamber! Biz kuşkusuz, seni bir tanık, bir müjdeleyici, bir uyarıcı, Allah’ın izniyle Allah’a çağırان bir davetçi ve ışık saçan bir kandil olarak gönderdik”(Ahzab/ 33:45-46)

“İnananlara, Rablerinden büyük bir lütuf olduğunu müjdele”. (Ahzab/33:47)

“Bütün dinlerden üstün kılmak üzere, Peygamberini, doğruluk rehberi Kuran ve hak din ile gönderen O’dur. Şahit olarak Allah yeter. Muhammed Allah’ın elçisidir. Onun beraberinde bulunanlar, inkârcılara karşı sert, birbirlerine merhametlidirler. Onları rükûa varırken, secde ederken, Allah’tan lütuf ve hoşnutluk dilerken görürsün. Onlar, yüzlerindeki secde izi ile tanınırlar. İşte bu, onların Tevrat’ta anlatılan vasıflarıdır. İncil’de de şöyle vasıflandırılmışlardı: Filizini çıkarmış, onu kuvvetlendirmiş, kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş, ekincilerin hoşuna giden ekin gibidirler. Allah böylece bunları çoğaltıp kuvvetlendirmekle inkârcıları öfkelenendirir. Allah, inanıp ya-

rarlı işler işleyenlere, bağıslama ve büyük ecir vaat etmiştir (Kuran/483:28.29).

Melekler şöyle demişti: “Ey Meryem! Allah seni seçip temizledi. Dünyaların kadınlarından seni üstün tuttu. Ey Meryem! Rabbine gönülden boyun eğ, secde et, rükû edenlerle birlikte rükû et” Bu sana vahyettiğimiz gayb haberlerindedir. Meryem’e hangisi kefil olacak diye kalemlerini atarlarken sen yanlarında değildin, çekişirlerken de orada bulunmadın. Melekler demişti ki: Ey Meryem! Allah sana, Kendinden bir sözü, adı Meryem oğlu İsa olan Mesihi, dünya ve ahrette şerefli ve Allah’a yakın kılınanlardan olarak müjdeler. İnsanlarla, beşikte iken de, yetişkin iken de konuşacaktır ve o, iyilerdendir. Meryem: Rab-bim! Bana bir insan dokunmamışken nasıl çocuğum olabilir? Demişti. Melekler şöyle dediler: Allah dilediğini böylece yaratır. Bir işin olmasını dilerse ona ol der ve olur. Ona Kitabı, hikmeti, Tevrat’ı ve İncil’i öğretecek, İsrail oğullarına şöyle diyen bir peygamber kılacak: Ben size Rabbinizden bir ayet getirdim. Ben size çamurdan kuş gibi bir şey yapıp ona üfleyeceğim. Allah’ın izniyle, hemen kuş olacaktır; anadan doğma körleri, alacalıları iyi edeceğim; Allah’ın izniyle, ölüleri dirilteceğim; yediklerinizi ve evlerinizde sakladıklarınızı da size haber vereceğim. İnanmışsanız bunda size delil vardır. Benden önce gelen Tevrat’ı tasdik etmekle beraber size yasak edilenlerin bir kısmını helal kılmak üzere, rabbinizden size bir ayet getirdim. Allah’tan sakının ve bana itaat edin; çünkü Allah benim de rabbim, sizin de rabbinizdir. O’na kulluk edin, bu doğru yoldur. (Kur’an 3-40) .

Hız. Muhammed(s.a.v) döneminde Yahudiler ve Hıristiyanlar Arasında Hüküm Süren Ahdi Kadim Ve Ahdi Cedid Kitaplarının Var Ve Yaygın Olduğuna Dair.”

Kur’an-ı dikkatli bir bakışla gözden geçiren birisinin çok defa mukaddes kitaplara

(Tevrat, İncil ve onlara inananlara) işaret eden güçlü ibarelere ve kuvvetli işaretlere hayret etmemesi mümkün değildir. Nasıl hayret etmesin ki! O İsimlendirilenin yüceliğine işaret eden birçok isimlerle isimlendirilmiş ve önemli lakaplarla adlandırılmıştır. Şüphesiz Nebi (S.A.) çok defa Tevrat’ı ve İncil’i –Allah’ın Kitabı –Allah’ın Kelamı-ve benzerleriyle isimlendirmiştir. Mukaddes kitapları yüce niteliklerle vasıflandırmıştır ve onların Allah’ın şerefli sözleri olduğunu ve Rahman olan yaratıcının onları uzun süre zarfında indirdiğini beyan etmiştir. Kur’an bunu kabul eder. Şüphesiz Kur’an şöyle der: “Onun katındandır”, “Daha önce onu indirmedir” Kutsal kitaplardan Kur’an sadece döneminde fiilen var olması yönüyle bahsetmemiş ve aynı şekilde kutsal kitapların Yahudi ve Hıristiyanlar arasında yaygın olduğunu haber vermiştir. Buna işaret eden Kuran’ın sözlerinden birkaçı: “Onların yanlarında bulunan”, “ellerinde olan”, “senden önce okudukları ve çalıştıkları kitap”, (yani Yahudilerin),“onda olan”, “Allah’ın sözünü işitiyorlar,” “onlar Kitabı okuyorlar.”

Böylece Muhammed (S.A.) yanlış doğrudan ayırmak için Yahudileri kitaba çağırıldı. Yani, Yahudilerden bütün fırkaların önünde apaçık bir şekilde kitaplarına şahadet etmelerini ve herkesin önünde Ahdi Kadimin naslarını ortaya koymaya davet etti. O kutsal kitapta değiştirilene ve değiştirilmeyeni herkesin kulaklarına okur-

du. Resulullah, Yahudileri başka bir defasında ihtilafın çıktığı ve ihtilaf sebebiyle de hoş görünen ortadan kalktığı bir meselenin çözümü için Kitabı Mukaddes'in ne dediğini ortaya koymaya çağırıldı. Bundan anlaşılıyor ki Nebi (S.A) Yahudileri ve Hıristiyanları kutsal kitaplarını çekişme, didişme vb. durumların ortaya çıktığı anlarda hüküm veren hâkim konumunda olmaya teşvik ediyor.

Özetle Kur'an da Tevrat'ın ve İncil'in varlığının sıhatinin ispat için 131 tane ayet gelmiştir. O, iki kitabın veya ikisinden birisinin bir şekilde faydalı olduğuna işaret etmiştir. Beydavi, Celaleyn, Razi ve diğerleri gibi meşhur Kur'an müfessirleri bu ayetlerin bir takım şerhlerini yapmışlardır. Şüphesiz bu müellif sonuç bölümünde şunları zikreder: "şüphesiz Kur'an-ı Kerim mukaddes kitapları çok övmüş ve onları zirvesine yüceltmış ve her zaman onlardan gerçekten saygıyla söz etmiş, öyle ki Kuran'ın tamamında mukaddes kitaplar hakkında itibar, yücelik, saygı ve hürmet haricinde hiçbir işaret dahi yoktur. O halde Kur'an-ı Şerif doğrudur ve Kur'an da gerçekten doğruluğun ruhu vardır. Bütün ifadelerinde ve ayetlerinde ve manalarında doğruluğun ruhu seyrederek. Öyleyse, inişi sabit bir kitap gibi doğruluğuna itibar etmeli ve hak ettiği değeri vermelidir. O doğrudur ve haktır. Kur'an ayetlerinin tamamı Allah adamı doğru emin kişi eliyle, Allah'ın ruhu vasıtasıyla vahyolunmuştur. Buna dayanarak Kuran'ın açık olan metni temel alınmalı ve İncil'in, Tevrat'ın ve Kuran'ın, hepsinin veya birisinin müşterek naslarına ters olan beşer metinleri ve batıl yorumları terk edilmelidir. İnsanların sözleri ne olursa olsun, isterse üzerinde ittifak ettikleri konular bile olsa böyledir. Açık olan vahiy ayetlerine ne zaman ters olduğunda üç çeşit vahiyde ve yahut onlardan birisine ters olduğunda mutlaka atılmalıdır".

Özellikle de önemli ve kıymetli din kaidelerinde ve çok iyi bilinen asıl meselelerde olduğu zaman da vahiy ayetlerinin tamamında bir kısmı bir kısmına tercih edilirse, vahyin dilinde gelmiş olan insanın düşünceleri ve felsefi ilkelerinin bozukluğu ortaya çıkar. İhtilafların temel esasları düştüğünde arkasından teferruatı da düşer. Böylece tüm vahiyler ve ruhlarda ki bir ilaha ibadet eden tüm vahiy tabiieleri birleşir. Bununla da vahiy yaygınlaşır, Allah'ın erdemli, sakınan, Salih kişilerin eliyle ilan edilir. Ey Allah'ım bizi hakikatlerin bilgisine ve sana ulaşan doğru ve bir olan yola ulaştır. Ey rahman ve rahim olan, Doğruların en doğrusu, el- Emin, es- Selam, el-Mümin, el-Hadi, el Mudill, el-Hak, en-Nur, el- Basit, her sıkıntıda ve hidayette elini/ rahmetini uzatan güvenilir, hepimizi hidayete ulaştır.

“Allah'ın mescitlerinde O'nun isminin anılmasını yasak eden ve oraların yıkılmasına çalışan kimse-den daha zalim kim vardır?” (Bakara/2:114)

Ben hakkı doğrulamak için geldim ve bunun için doğdum. Haktan olan her kişi sesimi duyar.” (Y /18:37).

“De ki: Hangi şey şahadetçe en büyüktür? De ki: (Hak peygamber olduğuma dair) benimle sizin aranızda Allah Şahittir. Bu Kur'an bana, kendisiyle sizi ve ulaştığı herkesi uyarmam için vahyolundu. Yoksa siz, Allah ile beraber başka tanrılar olduğuna şahitlik mi ediyorsunuz? De ki: Ben buna şahitlik etmem. O ancak bir tek Allah'tır, ben sizin ortak konuştuğunuz şeylerden kesinlikle uzağım.” (En'am/6:19).

“Babası bir olan ilahtan başka bizim bir ilahımız yoktur. İsa Mesih bizim tek efendimizdir.” (K/ 8:4).

“Efendimiz İsa Mesih iyiliğin babası, hikmetin ve keşfin ruhu, efendimizin ilahı bilgisini size sunuyor, zihinlerinizi aydınlatsın.” (Efesliler/ 1:17).

“Biz İsa Mesih efendimizi kendimize bizim efendimiz olarak çağırırız.” (Kor-2/ 4:5-6).

Yardımcılarım kimlerdir?” demişti. Havariler de: Biz Allah'ın yardımcılarıyız; Allah'a inandık, sende bizim kendimizi Allah'a teslim ettiğimize tanık ol! Ey Rabbimiz! İndirdiğine inandık ve elçiye de uyduk; o halde bizi, şahit olanlarla birlikte yaz” diyerek karşılık vermişlerdi. Tuzak kurmuşlardı Allah da tuzağını kurmuştur. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır. Hani Allah: **“Ey İsa! Seni öldüreceğim, seni katıma yükselteceğim seni inkâr edenlerden temizleyeceğim ve sana uyanları kıyamet gününe kadar inkar edenlerin üstünde kılacağım.** (Ali İmran 3/52- 53-54)